

பேசாதார் பேச்சு

ஆசிரியர் :

திரு சேலை சுகதேவ முதலியார்

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1977

© THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6   மதுரை-1   கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1   திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : இளக

முதற்பதிப்பு : மார்ச்சு 1951

மறுபதிப்புகள் : நவம்பர் 1956; ஆகஸ்ட் 1977

P31,J
(1)w3N77

PESAADHAAR PECHCHU

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-600001. (I/)

பதிப்புரை

உலகத்தில் வாழும் உயிர்ப்பொருள்கள் பல. அவற்றுள் நாம் கண்டும் கேட்டும் வரும் விலங்கு பறவை முதலிய உயிர்கள் சில. அவற்றின் இயற்கைத் தன்மைகளை நம் சிறார்கள் நன்கு உணர்தல்வேண்டும்.

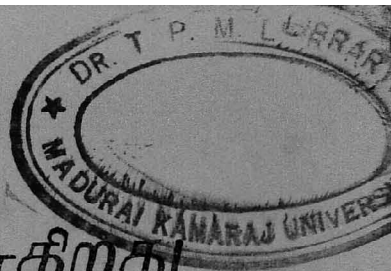
எளிதில் உணர்வதற்கு, அந்த விலங்கு பறவை முதலியவையே தம் தன்மைகளைத் தாமே சொல்வதுபோல் இருந்தால், படிக்கச் சுவையும் கவர்ச்சியும் தருமென்று கருதி, 'பேசாதர் பேச்சு' என்னும் பெயர் கொடுத்து இந்நூலை வெளியிடுகின்றோம். இதனை நன்முறையில் ஆக்கி உதவிய திரு. சேலை. சகதேவ முதலியாரவர்கட்கு எம் நன்றி.

இள மாணவருள்ளத்தில் இயற்கை யின்பத்தை விளைவிக்கும் ஆற்றல்சால் இந்நூலை ஆசிரியரும், பிறரும் தம் தம் சிறார்க்கு வாங்கி நல்கி, பயன்பெறச் செய்வார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. யானை பேசுகிறது	1
2. கழுதை பேசுகிறது	11
3. பசு பேசுகிறது	19
4. மயில் பேசுகிறது	29
5. கலைமான் பேசுகிறது	36
6. புலி பேசுகிறது	41
7. காகம் பேசுகிறது	55

யானை பேசுகிறது

பிள்ளைகளே எங்களை நீங்கள் அறிவீர்களா? உலகத்தில் எங்கள் இனமே உருவத்தில் மிகவும் பெரியது. யாருடைய கண்ணுக்கும் தென்படமுடியாத ஒரு காட்டின் மூலையில் யான் பிறந்தேன். யான் பிறக்கச் சில நாட்களுக்கு முன்னால் என்னுடைய தாய் தன் கூட்டத்தை விட்டு நீங்கி, அக் காட்டில் தக்கதோர் இடம் போய்ச் சேர்ந்தாள். பிறந்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் வரை என்னால் சரியாக நிற்கக்கூட முடியாது. உணவு உட்கொள்ளவும் முடியாமல் இருந்தேன். என் அம்மா என் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு என்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருப்பாள்.

என்மேல் ஈக்கள் வந்து மொய்த்தால் என் அம்மா வுக்குச் சினம் வந்துவிடும். மென்மையான மண்ணை எடுத்து என் உடம்பின்மேல் பூசுவாள். என்னைத் தனியாக விட்டுவிட்டு ஒரு விநாடிகூட விலகமாட்டாள்.

இரண்டாம் நாள் சாயுங்காலம் எனக்கு மெல்லப் பசி எடுக்க ஆரம்பித்தது. மெதுவாக முணுமுணுக்கத் தொடங்கினேன். உடனே என் தாய் தன் முன்னங் கால்களினாலும், தும்பிக்கையினாலும் என்னைத் தூக்கி நிற்க வைத்தாள். நன்றாகப் பிடித்துக்கொண்டு எனக்குப் பாலூட்டினாள். இதுபோல் பத்து நாட்களாகத் தூங்குவதும், பால் குடிப்பது மாகவே இருந்தேன். அப்பொழுதெல்லாம் என் தாய் என்னைவிட்டுத் தொலைவில் செல்லமாட்டாள். என் பக்கத்திலேயே உலவிக் கொண்டிருப்பாள். வேறு விலங்கு என்னை நெருங்கி வருவதைக் கண்டால், ஓடிவந்து என்னைக் காப்பாற்றுவாள்.

சென்னை

பத்து நாட்கள் கடந்தன. நான் இங்கும் அங்கும் சிறிது நடமாட முயன்றேன். என் தாயுடன் சிறிது தொலை போய் வரவும் பழகிவிட்டேன். ஆனால், சிறிது நேரத்தில் நான் தளர்ச்சியடைந்து தூங்கிவிடுவேன். துதிக் கையில் ஒரு கொத்துத் தழையைப் பிடித்து என் தாய் எனக்கு விசிறிக்கொண்டே இருப்பாள். இவ்வாறு நாளுக்கு நாள் சிறிது சிறிதாக நடக்கப் பழகிக்கொண்டிருந்ததனால், உடல் வன்மையும் பெற்றேன். பின்னர் என் தாயும் நானும் எங்கள் கூட்டத்தில் போய்ச் சேர்ந்துகொண்டோம். என்றாலும், நான் நன்றாகவே இருந்தபடியால் பிற யானைகள் இரவில் இரைதேடப் போகும்பொழுது என் தாய் மட்டும் என்னுடனேயே தங்கிவிடுவாள். பகற்பொழுதில் இடர்கள் நேரிடும்போது என்னைப்போன்ற கன்றுகள் எல்லோரும் ஒருவரோடொருவர் கைகோத்துக் கும்பலாக நிற்போம். எங்கள் தாய்தந்தையர் எங்களைச் சுற்றி நின்றுகொண்டு எங்களைப் பாதுகாப்பார்கள்.

சிறுகச் சிறுக எனக்கு உடல் வன்மை ஏற்பட்டதும், வழக்கமாக எனக்கு என் தாய் தரும் உணவை (கவளத்தை), நானாகவே எடுத்து விழுங்கத் தொடங்கினேன். அப்போது நானும் இரவு வேளைகளில் மற்ற யானைகளுடன் போவேன். எங்கள் கூட்டத்தில் பழக்கமுள்ள யானைகள் உண்டு. அவை எங்களுக்கு வரும் துயரங்களை முன்னதாகத் தெரிவித்துவிடும். அவைதாம் முன்னின்று கூட்டத்தை நடத்திச் சென்று அச்சமற்ற இடத்தில் சேர்க்கும். நாங்கள் நடந்து செல்லும்பொழுது ஒருவர் பின் ஒருவராக, வரிசை வரிசையாய்ச் செல்வோம். சில வேளைகளில் பெரிய யானைகளின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிச் செல்லும் கன்றுகளாகிய நாங்கள், பின்தங்கிவிடுவதும் உண்டு. அப்போது எங்களுடைய தாய்மார்கள் எங்களுடன் கூடவே மெதுவாக

நடந்து வந்து, எங்களைக் கூட்டத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பார்கள். இடம்விட்டு இடம் பெயர்ந்து செல்லும் போது, ஒரு பெரிய யானை எங்களைத் தலைமை ஏற்று நடத்திச் செல்லும். அந்த யானை எங்களுக்கு முன்னும் பின்னும் நடந்து எங்களைக் கண்காணித்துக் காத்துச் செல்லும்.

ஓர் ஆண்டுக்குள் எங்கள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய உணவு உண்பது, தானே தன்னைக் காத்துக்கொள்வது, சேர்ந்து வாழ்வது முதலியவற்றை நன்கு அறிந்துகொண்டேன். நாங்கள் நீண்ட ஆயுள் உடையவர்கள். நாங்கள் நூரூண்டு வரையில் உயிர் வாழ்வோம் என்று எங்கள் பெரியவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

நான் சிறுவனாக இருக்கும்பொழுது, சில வேளைகளில் எனக்குத் துன்பம் வந்ததுபோற் காட்டி, ஒரு பெருங் கூச்சல் போடுவேன். உடனே என் தாய் பதறி ஓடிவந்து ஏமாறுவாள். பின்பு அதை எண்ணி எண்ணி மகிழுவாள். என்போல் சின்னதும் இளைத்ததுமான யானைக் கன்றுகளை, யான் என் தலையால் முட்டித் தள்ளுவேன். வேறு குட்டிகளின் உணவைப் பறித்தும் உண்பேன். இந்த வகையான என் குறும்புச் செயல்களைக் கண்டு, என் தாய் என்மீது சினம் காட்டினாலும், அடுத்த கணமே என்னை மன்னித்து விடுவாள்.

நாள் செல்லச் செல்ல, ஓடைகளிலும் ஆறுகளிலும் நான் நீந்தக் கற்றுக்கொண்டேன். மணல் நிறைவான நிலங்களை யான் தெரிந்துகொண்டேன். எனது பருமனும் பளுவும் மிகுந்த உடலுக்கு, அவை துன்பம் தருமென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். குட்டைகளிலும், ஆழமான நீர் நிலைகளிலும் தும்பிக்கையின் முனையைத் தூக்கிக்கொண்டு மூழ்கி மூழ்கி எழுந்து விளையாடிப் பழகினேன்.

அக் காலங்களில் எவ்வகையான உணவு எந்த எந்தப் பக்கங்களில் கிடைக்குமென்று தேடுவேன். பின்பு அவை யெல்லாம் எனக்கு எளிதாகவே இருந்தன. என் உணவு மூங்கிலின் குருத்திலைகள், பலவித புல்கள், மரப்பட்டைகள், ஓலைகள், கிழங்குகள் முதலியன.

நீர்ச்சுரப்பு இருக்கும் இடங்களைக் கண்டுபிடிக்க யான் கற்றுக்கொண்டேன். என்னை அணுகும் துன்பங்களைத் தும்பிக்கையால் எப்படி உணர்ந்துகொள்வதென்றும் தெரிந்துகொண்டேன். தொலைவில் காடு எரிவதையும் என்னால் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

வரவர என் உடல் பருத்து அறிவும் மிகுந்தது. பின்னர் என் வேலைகளை யானே பிறருதவியில்லாமல் செய்து கொள்ள வல்லமை பெற்றேன். ஆபீனும், கூட்டத்தோடு தான் கூடியிருப்பேன். பழகியவர்களைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்து வாழ்தல், எவர்க்குமே முறைபாகாது அல்லவா?

யான் பிறத்தபொழுது முப்பத்தைந்து அங்குல உயரமே இருந்தேன். ஏழாண்டுக்குள் யான் ஆறடிக்குமேல் வளர்ந்து காணப்பட்டேன். என்னுடைய முப்பதாவது வயதில் யான் எப்படி வளர்ந்தேன் என்பது எனக்கே வியப்பாக இருந்தது. பின்னும் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்துகொண்டுதான்

இருந்தேன். உயரத்திற் கேற்றவாறு கொழுமையும் பெற்றேன்.

என் கால்கள் சுறுசுறுப்படைந்துவிட்டன. மனிதரும் குதிரைகளும் கூட என்னைத் தொடர்ந்து பிடிக்கமாட்டார்கள். நான் பகல் வேளைகளில் குளிப்பதற்காகவும், நீர் அருந்துவதற்காகவும் பக்கத்தில் உள்ள ஆற்றுக்குப் போவேன். குளிக்கும்போது மகிழ்ச்சியால் நாடு முழுதும் அதிரும்படி இடி முழங்குவதுபோலப் பிளிறுவேன்; இரை தேடச் செல்வேன்; இரை தின்றபின் தூங்குவேன்; இரவில் சோலைகளுக்கும் வயல்களுக்கும் சென்று உணவு கொள்வேன். சில வேளைகளில் கூட்டத்தோடு கூடிக்கொண்டு பல இடங்களையும் பார்க்கச் செல்வேன். எப்போதும் ஒரு பெண் யானையே கூட்டத்தை நடத்திக்கொண்டு செல்லும். துன்பம் வருவதை முன்கூட்டி அறிவிப்பதில் அதற்கு நிகர் அதுவேதான்.

கூட்டத்து யானை என்று ஒன்று உண்டு. அஃது ஆண் யானை. ஒவ்வொரு யானைக் கூட்டத்திற்கும் ஒரு தலைவன் உண்டு. அதன் சொல்லுக்குக் கட்டுபட்டுத்தான் மற்றவை நடந்து கொள்ளவேண்டும். மற்றவற்றைத் துன்பத்தினின்று காக்க வேண்டிய கடன் அதற்கு உண்டு.

ஒரு தலைமை யானை கிழமாகிவிட்டால், வயது வந்த வேறு ஒரு யானை அதனோடு சண்டையிட்டு வென்று, தலைமை பெறவேண்டும். இப் போட்டிப் போர் மிகவும் மும்முரமாக நடைபெறுவது வழக்கம். பொதுவாக இப் போராட்டத்தில் இளங் களிறே வென்று அத் தலைமையை அடையும்.

பற்பல சூழ்ச்சிகளால் மக்கள் எங்களைப் பிடித்து அடிமைப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். துன்புறுத்துகிறார்கள். ஏனென்றால், எங்கள் தந்தம் மிக விலை உயர்ந்ததாக கருதப்

படுகிறது. அத் தந்தங்களைக்கொண்டு அவர்கள் பலவகைப் பட்ட அழகழகான கண்கவர் பொருள்கள் செய்து மிகுந்த ஊதியம் பெறுகிறார்கள். மற்றும், நாங்கள் இரவீற் சென்று பயிர் பச்சைகளை அழித்துவிடுகிறோம் என்பதனால், அவர்கள் சினமும் கொள்ளுகிறார்கள்.

மக்கள் எங்களைச் சுட்டுக் கொல்கிறார்கள்; அல்லது எங்களைப் பள்ளங்களில் விழச்செய்து பிடித்துக் கொள்கிறார்கள். நாங்கள் உயிரோடு பிடியுண்டால் எங்களைப் பற்பல வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். கனமான மரங்களை இழுக்கச் செய்கிறார்கள். மரப் பலகைகளைத் தூக்கச் செய்கிறார்கள். பளுவான வேறு பல பொருள்களையும் மலை மேற் கொண்டுபோகச் செய்கிறார்கள். எங்கள் மேல் அம்பாரி கட்டி, அதன்மேல் அமர்ந்து கொண்டு காடுகளில் விலங்குகளை வேட்டையாடுகிறார்கள். மேலும், எங்களை ஊர்வலங்களில் அழகு செய்வதற்காகப் புனைவுகள் செய்து கூட்டத்திற்குமுன் நடத்திக்கொண்டு போகிறார்கள்.

ஒருநாள் நானும் மக்களிடத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். வலைகள் கட்டிப் பறைகளடித்து விரட்டவே, அதற்குள் தெரியாது அகப்பட்டுக்கொண்டேன். வேறு ஒரு பழகிய யானையின் உதவியினால், என்னை ஓரிடத்திற்குக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். இந்த நிலையிலும் எனக்கு அச்சமும் கவலையும் இல்லை. குளிப்பதற்கோ உண்பதற்கோ ஒன்றும் குறைவே இல்லை. அங்கேயும் நான் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தேன். அப்போது பத்தடி உயரமும், அதற்குத் தகுந்தவாறு பருமனும் பெற்றிருந்தேன். என்னுடைய பாகன் எனக்கு அரசு என்று பெயரிட்டான். அவன் என்னைப் பெயரிட்டு அழைத்தால் நான் ஒருவகை ஓசை செய்து என் இருப்பிடத்தைத் தெரிவிப்பேன். வரவர அவன் சொல்லும் குறிப்புகளை அறிந்துகொண்டு அவன் கட்டளைப்படி நடந்துவரலானேன்.

சில நாட்களுக்கெல்லாம் நான் ஒரு மன்னனிடம் விற்கப்பட்டேன். அவன் என்னைத் தன் அரண்மனையிலேயே தனக்கென வைத்துக்கொண்டான். சில வேளைகளில் என்னை அருமையாகப் புனைவு செய்து என்மீது அம்பாரி கட்டி, அரசு ஆடம்பரங்களுடன் அம்பாரியில் அமர்ந்து ஊர்வலம் வருவான். தெருக்களில் உள்ள மக்கள் எல்லோரும் என்னை வியப்புடன் பார்த்து மகிழ்வார்கள். என் பாகனும், அவனுடைய குடும்பத்தாரும் என்னிடம் மிக்க அன்புடன் நடந்து வந்தார்கள்.

ஒருநாள் தெருவில் குதிரைவண்டிகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. என் பாகனுடைய குழந்தை ஒன்று தெருவில் வண்டியின்கீழ் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் நிலைமையில் இருந்தது. பாகனுடைய வீட்டிலுள்ளார் அனைவரும் திகைத்து நடுங்கினர். அப்போது நான் ஓடிச்சென்று, அக் குழந்தையைத் தும்பிக்கையால் தூக்கிக் கொண்டுவந்து வீட்டிற்

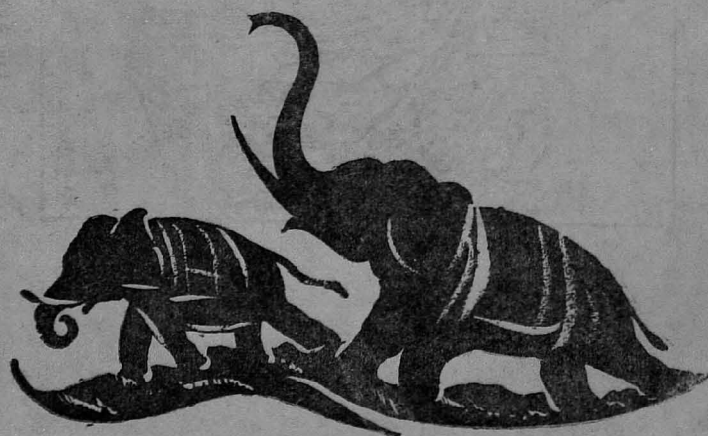

பாகன் குழந்தையை யானை காப்பாற்றுதல்

சேர்த்தேன். அது முதல் பாகன் வீட்டார் என்னை மிகவும் மேன்மையாகப் பார்த்து வந்தார்கள்.

ஆனாலும் எவராவது எனக்கு வேண்டுமென்றே கேடிழைத்தால் அதனை நான் மறக்கவே மாட்டேன். பதிலுக்குப் பதில் செய்தே விடுவேன். ஒருநாள் ஒரு தையற்காரப் பையன் என் தும்பிக்கை முனையில் ஊசியாற் குத்தினான். யான் சினங்கொண்டு அடுத்த குளத்திலிருந்து எனது தும்பிக்கை நிறையச் சேற்று நீரை வாரிக் கொண்டு வந்து, அவன் கடையில் உள்ள துணிகளின் மேலும், அவன் மேலும் மூச்சுத் திணறும்படி 'புஸ்' என்று அடித்தேன். பிறகு அவன் தந்தை செய்தியறிந்து தன் பிள்ளையையே தண்டித்தான்.

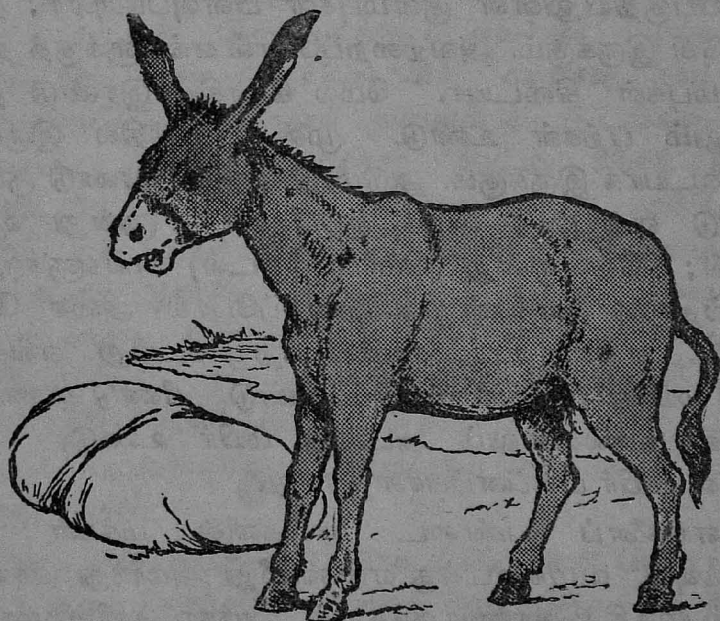
இப்போது என் வரலாற்றை முடிக்கிறேன்; என் பாகன் இறந்துபோய்விட்டான்; அவனுடைய பிள்ளைகள் என்னைப் பாதுகாத்து வருகிறார்கள். அன்புக்குக் குறைவில்லை; ஆசைக்கும் குறைவில்லை; என் வாழ்க்கையை இங்கேயே கழித்துவிடுவேன் என்பது என் எண்ணம். காட்டு வாழ்க்கையைவிட இந் நாட்டு வாழ்க்கையே நலம்.

பேச்சு : ௨

கீழதை பேசுகிறது!

நான் இப்போது ஒரு நாட்டுப்புறத்து ஊரில் வாழ்கின்றேன். மிகப் பழைய காலத்தில் நடு ஆசியாவில் எங்கள் பரம்பரையினர், தாம் நினைத்தவண்ணம் மனநிறைவுடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள். நாங்களும், கோவேறு கழுதைகளும், குதிரைகளும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. எனினும், நாங்கள் தாம் முதன்முதலாகத் தோன்றினதாகக் கூறுவர்.

கோவேறு கழுதையும் குதிரையும் எங்கள் இனத்தில் இருந்தே திருந்தித் திருந்திப் பின்னர் இப்பொழுதைய நிலை எய்தியது. விலங்குகளில் சோம்பல் கொண்டவையும் உண்டு. உறக்கம் கொண்டு எந்நேரமும் அவை சோர்ந்து

கிடக்கும். அளவுக்கு மீறிய உணவு உண்பனவும் உண்டு. எங்களுக்கோ அதிக உணவு வேண்டியதில்லை. நாங்கள் தூங்கிக் கிடப்பதும் இல்லை; சோம்பல் அடைவதும் இல்லை! கிடைத்த புல்லை மேய்ந்து, மகிழ்வுடன் பெரும் சமைகளையும் நாங்கள் சும்போம்.

எங்கள் உடல் அமைப்பைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றேன்; சிறிது கூர்ந்து கேளுங்கள். நாங்கள் வெளிப்படையாகப் பார்ப்பதற்கு ஒரு மாடுபோல் காணப்படுகிறோம். எங்கள் கால்சள் வலிமை வாய்ந்த எலும்புகள் கொண்டவை. ஆனால், மாடுகளுக்கு இருப்பதுபோல், எங்கள் கால்களின் அடிப்பகுதியிலுள்ள குளம்புகள் பிளவுபட்டிரா; ஒற்றையாகவே இருக்கும். அவற்றைப்போல் எங்களுக்குத் தலையில் கொம்புகள் கிடையா. மேல் கீழாகிய இரண்டு தாடைகளிலும் பற்கள் உண்டு. முன்பக்கத்தில் இருப்பவை தட்டையாக இருக்கும். ஆடுமாடுகளுக்கு இரண்டு குடல்கள் உண்டு என்பதை அறிந்திருப்பீர்கள். (ஒன்று உணவுக்குடல்; வேறொன்று செரிப்புக்குடல்) எங்களுக்கு ஒரே குடல்தான். நாங்கள் அவற்றைப்போல் அசை போடுவதில்லை. எங்கள் உடல் சாம்பல் நிறமுடையது. எங்களுக்கு உச்சி மயிரும், பிடரி மயிரும் உண்டு. நீண்டு காணப்படும் எங்கள் வால்களிலும் அடர்ந்த மயிர் உண்டு, ஆனால், எங்கள் மயிர் பளபளப்பாக இராது.

எங்களைப் பண்டை நாட்களில் மக்கள் பொதி சும்மக்கவும், வழிநடைக்கு எங்கள்மீது அமர்ந்து செல்லவும் பயன்படுத்திக்கொண்டிருந்தனர். அந்நாட்களில் ஊர்வலங்களில் மக்கள் எங்கள்மேல் ஏறிக்கொண்டு பெருமகிழ்வுடன் சுற்றி வருவது வழக்கம். இடைக்காலத்தில் எங்களுக்குப் பதிலாகக் கோவேறு கழுதைகளை அவ் வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்தினர். இப்பொழுது குதிரையையே பயன்

படுத்தி வருகின்றனர். ஆனால், குதிரைகள் செல்வர்களுக்கே பயன்படும். நாங்களோ ஏழைகளுக்குப் பயன்படுவோம்.

நாங்கள் கிடைத்ததை உண்டு மனநிறைவுடன் மகிழ்ந்திருப்போம் என்று முன்னமேயே கூறியிருக்கின்றேனல்லவா? ஆகையால், ஏழைகளில் பெரும்பாலோர் எங்களை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்களிலும் வண்ணார்கூட்டமே மிகுதி. வண்ணார் செய்யும் வேலைதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே! அழுக்குத் துணிகளை வெளுத்துக் கொடுப்பதுதானே அவர்களுடைய வேலை? அவர்கள் துணி துவைக்கும் இடங்கள் பெரும்பாலும் ஊருக்குப் புறம்பாகவே இருக்கும். அழுக்கு மூட்டைகளை இடத்திற்கு இடம் எடுத்துச் செல்வதற்கு அவர்கள் எங்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றனர். நாங்கள் மூட்டைகளைச் சுமந்துகொண்டு துணி துவைக்கும் இடங்களுக்குச் செல்வோம். அங்கே அவர்கள் மூட்டைகளைக் கீழே இறக்கிவிட்டு எங்களை விட்டுவிடுவார்கள். அஃதோடு விட்டுவிட்டால் அவர்களுடைய மனிதத் தன்மைக்குச் சிறப்பு ஏற்பட்டுவிடும் அல்லவா? அதனால் அவர்கள் எங்கள் முன்னங் கால்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கட்டியே விட்டுவிடுவார்கள். எதற்காக என்றால், நாங்கள் மேய்ந்துகொண்டு இருக்கும்பொழுதே தொலைவில் சென்றுவிடக் கூடாதாம்! உங்களுக்காக உழைக்கும் எங்களை இப்படித் துன்புறுத்தலாமா?

எங்கள் துன்பங்களைச் சிறிது கூறுகின்றேன், கேளுங்கள்: எங்கள் உணவை நாங்களே அலைந்து தேடிக்கொள்கின்றோம். மேலும், எங்களுக்குத் தன்னுரிமையும் நல்ல வசதியும் இல்லை. எங்கள் விருப்பப்படி புல் உள்ள இடங்கட்குச் செல்ல எங்களுக்கு இருக்கும் காற்கட்டினால் முடிவதில்லை. நாங்கள் மிகுந்த சாப்பாட்டுக்காரர்களாய் இருந்தால், எங்கள்

உடல்நிலையை இறைவனே உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இதனினும் எங்கட்கு ஒரு பெருந் துன்பம் உண்டு. நாங்கள் அயலார் நிலத்தில் தப்பித் தவறிப் போய்விட்டோமானால் நாங்கள் படும்பாட்டினைச் சொல்வதற்கே உடல் நடுங்குகின்றது. தோட்டக்காரன் கையில் கம்புடன் எங்களை அடிக்க வரும்போது எங்கள் மனம் எப்படித் துடிக்கும் என்பதை நீங்களே எண்ணிப் பாருங்கள்! ஓடிப்போய்விட முடியுமா? காலில்தான் கட்டுப்போட்டிருக்கின்றார்களே! நொண்டி நொண்டி, எகிறி எகிறி எவ்வளவு தொலைதான் எங்களால் ஓடக்கூடும்? போகும் வழியில் பள்ளம் படுகுழி இருந்துவிட்டாலோ, எங்கள் நிலை என்ன? வண்ணன் தேடிக்கொண்டுவந்து எங்களைக் குழியிலிருந்து எடுத்து விட்டால்தான் வழி உண்டு. இல்லாவிட்டால், பள்ளமே எங்கட்குப் படுகுழியாகிவிடும். எங்கள் வாழ்வும் அதனோடு முடிந்துவிடும்.

இவற்றை எல்லாம் பற்றி வண்ணனுக்குங் கவலை கிடையாது. கவலைதான் வேண்டாம் எனில், இரக்கமாவது உண்டா? அதுவும் இல்லை! அவன் எங்களைத் தேடியலையாமல் இருக்க வழிசெய்து கொள்வானே தவிர, எங்கள் நலத்தை அவன் எண்ணுவதே இல்லை. மேலும், இன்னொன்று என்னவெனில், எங்களை வைத்து வேலை வாங்கும் அந்த வண்ணனும் எங்களை மெதுவாக ஓட்டிக் கொண்டு போகமாட்டான். அவனும் எங்களைத் தடியினால், முதுகில் தொப்புத் தொப்பென்று அடித்துத் துரத்துவான். நொண்டி நொண்டி ஓடுவது எங்கட்கு எவ்வளவு வருத்தம் தரும் என்பதை அவன் தன் மனத்தில் சற்றும் எண்ணிப் பார்க்கவே மாட்டான். அவன் எங்களை வேலைக்கு வைத்துக் கொண்டு கடுமையாக வதைத்து வதைத்துக் கொல்கிறவன் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? இன்னும் என்னென்ன

கொளுத்தி விட்டுவிடுவர். எங்கள் பின்னால் தப்பட்டையும் அடித்துக்கொண்டு ஓடி வருவர். நாங்கள் வெருண்டு போய்த் தெருத்தெருவாய்ச் சந்து பொந்து மூலை முடுக்குகளில் ஓடோடித் திரிவோம். அப்போது நல்லவர் யாராவது எங்களை அதட்டி நிறுத்தி அந்த ஓலையைப் போக்கிவிட்டால் எங்களுக்குச் சிறிது நன்மையாக முடியும். இன்றேல் எங்கள் பின்புறமெல்லாம் வெந்து புண்ணாகிப் படாத பாடுபட்டு வருந்தி இறந்துபடவும் நேரிடும்.

இஃது இருக்கட்டும்; என் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களைப் பற்றி இன்னும் சில செய்திகள் கூறுகின்றேன், கேளுங்கள்:— எங்களைவிடக் கோவேறு கழுதைகள் மிகப் பெரியவை. நாங்கள் முதன்முதல் வீட்டு விலங்குகளாக இருக்கும் பொழுது, கோவேறு கழுதைகள் காட்டில் முரட்டு விலங்குகளாய்த் தம் விருப்பப்படியே திரிந்துகொண்டிருந்தன. இவற்றை மக்கள் அப்போது பழக்கமுடியாத விலங்குகள் என்று கருதினர். ஆகவே, அவர்கள் அவற்றுக்குக் 'காட்டுக் கழுதைகள்' என்று பெயரிட்டனர். இவை நடு ஆசியக் காடுகளில் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரிந்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தன. பல ஆண்டுகள் சென்றபின், மக்கள் அவற்றைக் கொண்டுவந்து பழக்கத் தொடங்கினர். அவை உடல் வன்மையும் தக்க பருமனும் கொண்டவை. அவற்றை நாட்செல்லச் செல்லப் பெரும் சமைகளைச் சுமக்கப் பழக்கி விட்டனர். மற்றும், தங்களை ஏற்றிக்கொண்டுபோகவும் பழக்கிக்கொண்டனர். பின்னர் மக்கள் தலைவர்களையும், குருமார்களையும் கொண்டுபோகவே தனிமையாக வைத்துக் கொண்டனர். பணம் உடையவர்களும் அவற்றின்மேல் சவாரி செய்துகொண்டு போகத் தொடங்கிவிட்டனர். இவற்றினாலேயே அவற்றுக்குக் 'கோவேறு கழுதை' எனப் பெயர் வழங்குவதாயிற்று. நாங்கள் அன்று (தொன்று

தொட்டு) முதல் இன்றுவரை வெறுங் கழுதைகளாகவே நிகழ்பேறான பெயர்கொண்டு ஏழைகளிடத்தில் உழைப்பாளிகளாகவே வாழ்கின்றோம்.

ஆனால், ஒன்று. கோவேறு கழுதைகள் எங்களைவிடப் பார்ப்பதற்குச் சிறிது அழகாகக் காணப்படும். இவை மலைகளின்மீது கால் இடறாமல் நடக்கும். ஆகவே, இவற்றை மலைநாட்டு மக்களே பெரிதும் பயன்படுத்திக்கொள்கின்றனர். அரேபியா நாட்டிலுள்ள கோவேறு கழுதைகள், மிகுதியுஞ் சுறுசுறுப்புள்ளவையெனக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள கோவேறு கழுதைகள் இவற்றைவிட மிகப் பெரியனவாம். அவற்றின் உடலின்மேல் வரிக் கோடுகள் உண்டாம். அவை நீர்நிலையின் பக்கத்திலேயே வாழ்ந்துகொண்டு நீர்ப்பூண்டுகளையே உணவாகக் கொள்கின்றனவாம்.

இவை எல்லாம் இருக்கட்டும். இன்னும் எங்களுக்குள்ள இரண்டொரு தன்மைகளைச் சொல்லிவிட்டு, என் பேச்சை நிறுத்திக்கொள்கின்றேன். நாங்கள் உரத்த குரலில் கத்துவதை நீங்கள் கேட்டிருக்கின்றீர்களல்லவா? அந்தக் குரல் உங்களுக்கு அருவருப்புத் தருவதாக இருக்கின்றது. இனிமையாகப் பாடாத ஒரு பாடகனின் குரலைக் கேட்டுத் தன் கழுதையைக் காணாமற் கவலைகொண்டிருந்த ஒரு வண்ணான், கயிறு எடுத்து ஓடிவந்தான் என்ற ஒரு கதையும், நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். என்றாலும்; நாங்கள் கத்துவது நல்லதற்குத்தான் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள்.

எங்களிடையே ஒரு வழக்கம் இருக்கின்றது. அஃதாவது, எங்களுக்கு இடையூறு செய்யும் கருத்துடன் எங்கள் பின்னால் கிட்டி வருபவர்களை எட்டி எட்டிப் பின்னங்கால்களால் உதைப்போம். இருப்பினும் அத் தன்மையை எங்களுக்குத் தற்காப்பின் பொருட்டே இறைவன் தந்துள்

ளான் என்று நாங்கள் கருதுகின்றோம். எங்கள் எதிரில் வந்து துன்பம் செய்பவர்களைக் கூடுமானால் நாங்கள் கடிக்கவும் செய்வோம். இந்தப் பண்பும் எங்களுடைய தற்காப்புக்காகவே என்று நன்றாக உணர்ந்திருக்கின்றோம்.

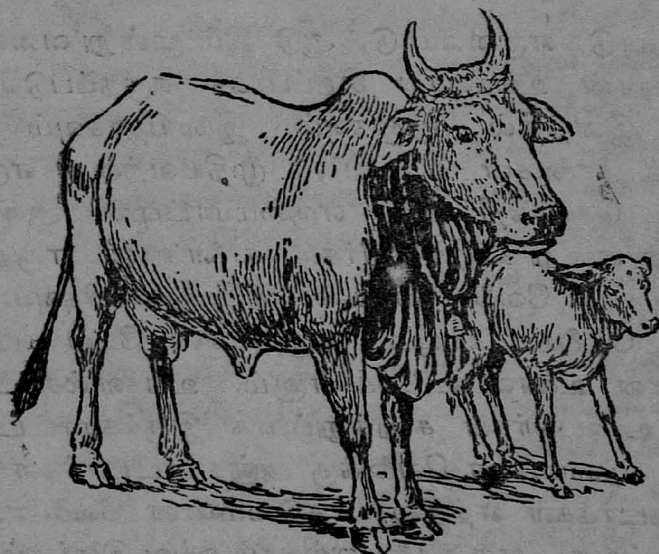
பலரும் புகழ்ந்து பாராட்டும் ஒரு தன்மையும் எங்களிடம் உண்டு. அஃது உங்களுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி தரும். என்னவென்றால் குழந்தைகளுக்குப் பிறந்தவுடனே கரப்பான் என்கின்ற ஒரு நோய் காண்பது உண்டு. அந்த நோயை நீக்குவதற்காக எங்கள் பாலை அக் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தால், நோய் நீங்கிவிடுமாம். மேலும், எந்தக் குழந்தைக்கும் பிறந்தவுடனே எங்கள் பாலைக் கொடுத்துவிட்டால் அந்நோய் அதற்கு எப்போதும் வராது. முட்டாள்தனமும் முரட்டுத்தனமும் உடையவர்களைப் பார்த்துப் பெரியோர் 'கழுதை' என்று வசைமொழியாகத் திட்டிவார்கள். அவர்கள் இப்படித் திட்டிவது வருத்துவதற்காக அல்ல; திருத்துவதற்காகவே. திட்டப்பட்டவர்களும் இதனைப் பெருந்திட்டாக எண்ணுவதில்லை. நாங்கள் மற்ற விலங்குகளைப் போல, அழுக்குப் புல்லையும் அழுக்குத் தண்ணீரையும் உட்கொள்ளமாட்டோம். இஃது எங்களுக்கு ஒரு சிறப்புப் பண்பு அல்லவா? எங்களைச் சிலர் 'வெள்ளிழுக்குக் குதிரை' என்றும் சொல்வர்.

நெடுநேரம் உங்களோடு பேசிக்கொண்டு இருந்துவிட்டேன். எவ்வளவோ வேலையிருக்கிறது. நான் போகிறேன். இனியாவது எங்கள் வாழ்வையும் துயரையும் எண்ணி எங்கள் பேரில் சிறிதாவது இரக்கங்காட்டுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

பேச்சு : ௩

நான் ஒரு பசு. என்னை அடிக்கடி நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் வீட்டில் மாடுகள் இருக்கின்றன என்று பெருமையோடு சொல்கிறீர்கள். மாடு என்றால் என்ன என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? செல்வங்களுக்கு எல்லாம் செல்வம் போன்றது என்று பொருள். உங்களுக்கு மாடுகள்

எவ்வளவு இருக்கின்றனவோ, அவ்வளவுக்குத் தகுதியாக உங்களைச் செல்வர்களாக மக்கள் மதிக்கின்றார்கள். பண்டைக் காலத்தில் மாட்டுச் செல்வமே செல்வம் என்று புகழ்ந்து கூறப்பட்டு வந்தது. உங்கள் அண்மையிலே உங்களுடன் இருந்து, உங்களுக்காக உழைத்து, உயிருக்கு உயிராக இருப்பது மாடுகளே.

மாடுகளில் முதன்மையானதாக இரண்டு வகைகள் உள்ளன. அரிதாவது, பசுமாடு, எருமைமாடு என்பதாம். இவையன்றி ஆடுகளையும் ஒரு செல்வமாகக் கூறுவதுண்டு. ஆகையினால்தான் அவற்றையும் சேர்த்து, 'ஆடுமாடுகள்' என்று சொல்லுகிறீர்கள். ஆடுமாடுகள் சிறப்பாகப் பயிர்த்தொழில் செய்யும் உழவர்களுக்கு இன்றியமையாதவை. அவை அவர்களுடைய உடலுக்குச் சிறந்த உணவும் உழும் நிலத்திற்கு நல்ல உரமும் கொடுக்கின்றன. 'உழவர்களை உலகத்திற்கு ஆணி' ஆதலால், நாங்களும் பெருமையாகப் பேசப்படுகின்றோம்.

பசுமாடு, எருமைமாடு, ஆடு இம் மூன்று வகையிலும் பசுமாடுதான் உங்களால் சிறப்பாகக் கருதப்படுகின்றது. எங்கள் இனத்தில் ஆணாகவும் இனையதாகவும் உள்ளவற்றைக் காளைகள் என்றும், முதியவற்றை எருதுகள் என்றும் சொல்கிறீர்கள். எருமைமாட்டின் ஆண்களைக் கடாக்கள் என்று கூறுகின்றீர்கள். காளைகளும் எருதுகளும் சுறுசுறுப்பாய் வேலை செய்யும். கடாக்கள் மிகவும் ஆறுதலாகவே வேலை செய்யும். எருதுகளுக்கிடமேல் கடாக்கள் மிகுதியான உணவு உட்கொள்ளும். உங்களில்கூட மிகை உணவு உண்பவர்கள் சுறுசுறுப்பாக இருக்கமாட்டார்கள். ஆனால், கடுமையான வேலைக்கு அஞ்சமாட்டார்கள். அதுபோல் கடாக்கள் எத்தகைய கடுமையான வேலைகளுக்கும் அஞ்சமாட்டா. எருதுகளை எல்லாம் ஓய்வு இருக்கும்போது குளிப்பாட்டிக் கொள்ளலாம். ஆனால், கடாக்களையோ எருமைகளையோ நாள்தோறும் குளிப்பாட்டவேண்டும். எருதுகள் மிக்க வெய்யிலிலும் வேலை செய்யும்; கடாக்களோ வெய்யில் தாங்க ஆற்றலற்றது. அதனால், வேளாளர்கள் உழவுத் தொழிலுக்குப் பெரும்பாலும் எருதுகளையே வைத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றார்கள். ஆடுகள், மாடுகள்

செய்யும் வேலைக்கு உதவா. ஆனால், அவற்றின் எருவோ மாட்டுச் சாணத்தைப் போன்றே வயல்களுக்குச் சிறந்த உரமாகும்.

இதுவரையில் பொதுவாக மாடுகளைப் பற்றிச் சில செய்திகள் சொன்னேன். இப்போது தனியாக என்னைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். மாடுகள் மக்களுக்குப் பேறு; பசுக்களோ அவர்களுக்குப் பெரும்பேறு. எங்கள் இனத்தார் உலகில் எங்கும் உளர். பன்னூறுண்டுகளுக்குமுன்னர் எங்கள் முன்னோர் நடு ஆசியாவில் இருந்து வந்தவர்கள் என்று கூறுவர். அதன் உண்மையை யான் அறியேன்.

இதுபோழ்து என் உடல் அமைப்பைப்பற்றிச் சில கூறுகின்றேன்; கேளுங்கள்: எங்கள் இனத்தவர்க்குக் கண்களானவை தலைபின் இரு ஓரங்களிலும் அமைந்திருக்கின்றன. அதனால் எங்களுக்கு முன்னோக்கும் பின் நோக்கும் எளிதாகும். எங்கள் கொம்புகள் சிறியன. ஆனால், ஆண்களுக்குக் கொம்புகள் பெரியவை. மேலும், அவை நீண்டும் இருக்கும். எங்கள் கொம்புகள் உருண்டையாக இருக்கும். இந் நாட்டில் உள்ள பசுக்களுக்குத் திமில் (முசப்பு) உண்டு; மேல்நாட்டு மாடுகளுக்குத் திமில் கிடையா. இயற்கையிலே உள்ள எல்லா உயிர்களினும் ஆண்கள் பெரியவை, வலிவுள்ளவை. பெண்கள் சிறியவை, அழகுடையவை. எங்களிலும் அவ்வாறே நடு வயதுள்ள ஆண்களை நீங்கள் காண்கீன்கின்றீர்கள். இன்னும் காடுகளில் வேறு வகையான பசுக்கள் உண்டு; அவை மிகப் பெரியவை; ஏழு எட்டு அடி உயரம் இருக்கும். உடலின்மேல் மயிர் அடர்ந்து குறுகி இருக்கும். பசுக்கள் பெரும்பாலும் வெள்ளை, சிவப்பு, கருமை வண்ணங்களுடையனவாகவே இருக்கும்.

சித்தாந்தத்தில் மக்கள் உயிர்க்குப் பசு என்று பெயரிட்டிருக்கின்றார்கள். எங்களுக்குப் பசு என்று பெயர் இருக்க

கின்றதே, இஃது ஏன் தெரியுமா! உங்கள் உயிரை நாங்கள் பலவாறாகக் காத்து வருகின்றோம். நாங்கள் மென்மைத் தன்மை உடையவர்கள். இதுபற்றி இன்னும் போகப் போகச் சொல்கின்றேன். உங்களில் தீய குணங்கள் நிரம்பிய சிலர் நல்லவர்போல் நடத்துக்காட்டுகின்றனர்ல்லவா? அவர்களை நீங்கள், 'பார்த்தால் பசு; பாய்ந்தால் புலி' என்று சொல்கிறீர்கள். இச் சிறு சான்றால் எங்கள் நற்குணம் உங்களுக்கு நன்கு விளங்கும். மேலும், அவர்களைப் 'பசுத் தோல் போர்த்த புலி' என்று சொல்வதனால் எங்கள் பண்பு அதனினும் நனிவிளங்கும். எங்கள் உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு தெய்வம் குடிக்கொண்டிருப்பதாக உங்கள் புராணிகர் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

எங்களுக்கு இருக்கும் சிறப்பு அனைத்திற்கும் முதன்மையான காரணம் எங்கள் உடலில் இருந்து சுரந்துவரும் பாலேயாகும். நாங்கள் நல்கும் பாலினால் உங்களில் பாலர்களும், நடு வயதுள்ளவர்களும் கிழவர்களும் உடல்வளமும் நோயின்மையும் பெறுகிறார்கள். அதனை முழு உணவு என்று உடல்நூல் வல்லார் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளனர். பாலே நீங்கள் தனிப்பாலாக அருந்துவதுமின்றி, அதனினின்றும் தயிர் வெண்ணெய் நெய் மோர் முதலியன பெற்று உணவில் கலந்து உண்கின்றீர்கள்.

பஞ்ச கவ்வியம் (ஆனைந்து) என்று சொல்லுவது என்னவென நீங்கள் நினைக்கின்றீர்கள்? பால், தயிர், வெண்ணெய், நெய், மோர் என்ற ஐந்தும் சேர்ந்த கூட்டுப் பொருளே. இது உடலுக்கு மிகவும் நலம் தருவது என்று உங்களில் சிலர் ஆண்டுநினைவு போன்ற நல்ல நாட்களில் அதனை ஒரு தூய்மைப் பொருளாகக் கருதி உட்கொள்ளுகின்றனர். இந்தக் கூட்டுப் பொருள்களில் வெண்ணெயே மிகச் சிறந்தது. அஃது உடலுக்கு மிக்க வன்மையைக்

கொடுப்பது. ஆண்டவனாகிய கண்ணனே வெண்ணெய் உண்டு திண்மைபெற எண்ணினான் என்றால், அதன் பெருமை பேசும் தகையதோ?

உங்களில் சிறந்த மருத்துவர்கள், நோயாளிகளுக்குப் பால் பத்தியம் வைக்கிறார்கள். அஃதாவது, குன்மம் முதலிய வயிற்றுப் பிணிகள், கைகால் பிடிப்பு, காமாலை, தசைவற்றிப் போதல், எலும்புருக்கினோய் முதலிய செந்நீர் கெட்டு உண்டாகும் உங்கள் நோய்களுக்கு அவர்கள் இப் பத்தியம் வைக்கிறார்கள். அப் பத்தியங்களாவன :—குறித்த நேரங்களிற் பசுப்பாலையே உட்கொள்ள வேண்டும். பயன்படுத்த வேண்டிய அளவுகளை உடலுக்குத் தக்கவாறு மருத்துவர் கூறுவர். பால் தவிர வேறு ஒன்றுமே உட்கொள்ளக் கூடாது. இவ்வாறு ஒரு மண்டலம் (நாற்பது நாள்) பத்தியம் காக்க வேண்டும். இப் பத்தியம் மேலே சொன்ன நோய்களை எல்லாம் நன்கு நீக்குவதோடு, தூய்மையும் புது ஆற்றலும் வேலையில் ஊக்கமும் கொடுக்கும். இத்தகைய நலம் வாய்ந்த பசுப்பாலின் பெருமையை நீங்கள் தெரிந்து கொள்வதுடன் உங்கள் உற்றார், உறவினர், நண்பர்களுக்கும் தவறாமல் தெரிவிப்பீர்களாக.

எங்களில் சிவப்புப் பசுவின் பாலே மிகச் சிறந்தது என்பர். எங்களில் கன்னங்கிரைல் என்றிருக்கின்ற பசுவைக் காரம்பசு என்பர். அப் பசுவின் பால், கண்ணோய் எதுவாக இருந்தாலும், எலும்புருக்கினோயும் (ஈரலைக் கெடுக்கும் நோய்) செந்நீர்நோய்கள் முதலானவற்றையும் நீக்குவது மின்றி வேறு தூய்மையற்ற பாலினால் உண்டாகும் குற்றங்கள் யாவையும் தீர்க்கும் என்பர் உங்கள் மருத்துவப் பெரியார்கள்.

இஃதோடு உங்களுக்கு யான் வேறு ஒரு நல்ல செய்தி கூறவேண்டும். நல்ல புல்லையே வயிறு நிறையக்கொண்டு

வளரும் பசுக்களின் பாலே சிறந்தது. மற்றும் பிண்ணாக்கு, தவிடு, பொட்டு முதலியவற்றை நீங்கள் எங்களுக்கு ஊட்டு வித்து, எங்களிடமிருந்து கறக்கும் பால் அத்துணைச் சிறந்த தன்று. நீங்கள் மிகுதியாகப் பால் பெறும்பொருட்டே அவ்வுணவுகளை ஊட்டுகின்றீர்கள். அவை எங்களுக்கு இயற்கையான உண்பொருள்கள் அல்ல. அதனால் அந்த உணவுப் பொருளால் நீங்கள் கருதிய நன்மை பெறுதல் அருமை. நீங்கள் பால் வணிகத்தில் மிகுந்த ஊதியம்பெறக் கருதியே இவ்வாறு செய்கின்றீர்கள். பகுத்தறிவு உள்ள உங்களுக்கு இது தகுதியானதன்று. பசும் புல் ஊட்டப் பெற்று அதனால் பெறும் பசுப்பாலே உங்களுக்குப் பல வகையிலும் நலம் தருவது என்பதை உறுதியாக எண்ணி நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

எங்கள் பாலின் அருமையும் பெருமையும் தெரிந்துதான் உங்கள் மக்கள் எங்களைச் செல்வ மகன் (இலக்தமி) என்று சொல்லி எங்களைக் குளிப்பாட்டிக் கோலம் செய்து வணங்குகின்றார்கள். மேலும், எங்களுக்குக் காமதேனு என்று இன்னொரு பெயரையும் சூட்டியிருக்கின்றார்கள். காமதேனு என்பது தேவர்கள் தங்கள் பசுக்களுக்கு இடக்கூடிய பெயராம். பட்டணத்துப் பால்காரர்கள் தங்கள் பசுக்களுக்குக் கண்ட கண்ட உணவுகளைக் கொடுத்தும் புல்லைக் கண்ணிலேகூடக் காட்டாமலும் எங்கள் பாலைக் கெடுத்து உங்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அவ்விதமாக வரும் பாலினால் உங்கள் உடலுக்குத் தீமையேயன்றி நல்ல பயன் ஒன்றும் இல்லை.

எங்கள் பாலைப்பற்றி நீங்கள் கூர்மையாகக் கருத்திற் கொண்டு கவலையுடன் இருக்கவேண்டிய செய்தி ஒன்று உண்டு. எங்கள் பாலுக்கு மிக விரைவில் கேடுறும் தன்மை உண்டு. காற்றில் உள்ள நச்சுப்பூச்சிகள் எங்கள் பாலில்

மிக விரைவில் பற்றிக்கொள்கின்றன. இவ்வாறான பால் மக்களுக்குக் கொடிய நோய்களைக் கொடுக்கின்றது. ஆகையால் எங்கள் பாலைக் கறத்ததும் முடிவிடவேண்டும். அப்பாலை உட்கொள்வது வரை, அதனை வேறு உணவுப் பொருளில் சேர்ப்பதுவரை எச்சரிக்கையாக முடிவைக்க வேண்டும். மிகவுஞ் சிறந்த எங்கள் பாலுக்கு இஃது ஒரு பெருங்குற்றமே. பாலில் இயல்பாகவே இனிப்புள்ளதால் இந் நச்சுப் பூச்சிகள் அதனைக் கண்டவுடன் அதன்மேல் வந்து அப்பிக்கொள்கின்றன. இச் செய்தியை உங்கள் வீட்டாருக்கு நன்கு சொல்லிவைக்க வேண்டும்.

எங்களை நீங்கள் நாள்தோறும் காலையில் குளிப்பாட்ட வேண்டும். மாலையில் உடம்பைச் குடு எழும்படியாகத் தேய்க்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதனால் பால் மிகவும் தூய்மையாக இருக்கும். பால் மிகுதியாகவும் இருக்கும். உங்கள் மக்கள் எங்களுக்கு நன்றிகெட்ட ஒரு தீமையைச் செய்கின்றனர். நாங்கள் பால் கறக்கும்வரை எங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் மிகவும் அன்புகாட்டிச் செய்கின்றனர். பால் வற்றியதும் அவர்கள் எங்களை ஏன் என்றுங் கேட்பதில்லை. வைக்கோலும் கூடச் சரியாய்ப் போடமாட்டார்கள். எங்களுக்கு நீங்கள் செய்யும் பணி விடைகள் எல்லாம் நாங்கள் பால்கறக்கும் வரையில்தான். பால் வற்றிப் போயிருக்கும் காலங்களில் எங்களைப் பாதுகாப்பதைப் பொறுத்துத்தான், பால் கறக்கும்போது பால்சுரப்பு மிகுதியாகும் என்பதனை உங்களில் பலர் அறிவதேயில்லை.

இப்போது எங்கள் ஆணினத்தைப் பற்றிச் சில செய்திகளைச் சொல்லவேண்டும். எருதுகளை மக்கள் பொதி சுமக்கவும், ஏர் உழவும், நீர் இறைக்கவும், வண்டி இழுக்கவும் வைத்துக் கொள்கின்றனர். எங்கள் எருதுகளும்

எங்களைப் போலவே வேறொருவகையில் உங்கள் உயிர் வாழ்க்கைக்குப் பேருதவி செய்கின்றன. ஆகையால், எங்களைப் போலவே எங்கள் எருதுகளையும் தெய்வமாகக் கருதுகின்றனர். ஈஜிப்ட் நாட்டார் சிறந்த பசுமாடுகளைப் புதைத்துப் பூசிக்கின்றனராம். இப்போது இந் நாட்டில் பொங்கல் நாளில் எருதுகளை அணிசெய்து ஊர்கோலம் காட்டுகின்றனரல்லவா? இவ் வழக்கம் முதன்முதல் ஈஜிப்ட் நாட்டிலிருந்தே இந் நாட்டுக்கு வந்ததாகக் கூறுகின்றனர் சிலர்.

இந் நாட்டின் வடபகுதி பெரும்குளிர் அல்லவா? அங்கே புல்லின்மேல் பனி மூடிக்கொண்டிருக்கும். அதனை நீக்கிவிட்டே மாடுகள் அப் புல்லை மேயவேண்டும். அப்போது அப் பனித் துளிகளின்மேல் காணும் கதிரவன் ஒளியினால் அம் மாடுகளுக்குக் கண்கள் கெட்டுப்போகின்றன. ஆகையால் அந் நாட்டு மக்கள் அம் மாடுகளுக்கு ஒருவகை மூக்குக்கண்ணாடி அணிந்து மேயவிடுகின்றார்கள். இங்கிலாந்தில் இம் மூக்குக்கண்ணாடி வாணிபம் மிகுதியாக நடந்து வருகின்றதாம்.

எங்கள் உயிர் நீங்கிய பின்னர் எங்கள் உடலைச் சிலர் தின்றுவிடுகிறார்கள். அவரவர்கள் தம் சொந்த மாடுகளின் உடலைத் தம் நிலத்திலேயே ஓர் இடத்தில் புதைத்து வைப்பார்களானால், அது சில நாட்களில் அவர்கள் நிலத்துக்குச் சிறந்த உரமாகும். மேலும் செத்த மாட்டிறைச்சி தின்பது மிக இழிந்த செயலாகும்.

இப்போது எங்கள் மற்றோர் இனமாகிய எருமையைப் பற்றிச் சில சொல்லுகிறேன். அவை எங்களுக்குமேல் பெரிய உருவமுள்ளவை. அவற்றின் உயரம் நாலு அடி அல்லது ஐந்து அடி இருக்கும். கொம்புகள் நீண்டதும்

தட்டையுமானவை. எருமை மாட்டுக் கொம்பினால் பரணிகள் முதலானவை செய்கின்றனர். இம் மாடுகள் எல்லாவிடத்தும் உண்டு. இவற்றுக்குக் கால் குறுகி உறுதியாக இருக்கும். எருதுகளை விடக் கடுமையான வேலைகளைச் செய்யும். எவ்வளவு கனமான வண்டியையும் இழுக்கும். ஆனால், அவற்றைச் சவாரிவிட முடியாது. இவற்றின் உடம்பில் மயிர் சிதறியிருக்கும். தோல் வழு வழுப்பாக இருக்கும். எருமைகள் எங்களைவிட மிகுதியாகப் பால் சுரக்கும். ஏழு எட்டுப்படி பால் கறக்கும் எருமைகளும் இந்நாட்டின் வடபகுதிகளில் உண்டு. அவற்றை 'டில்லி எருமைமாடு' என்கின்றனர். எங்கள் பாலைப்போன்று எருமைப்பால் உங்கள் உடலுக்கு அவ்வளவு நலம் தராது. அப் பால் மிகவும் கட்டிவாய்ந்தது. பால் வணிகம் செய்பவர்கள் எருமைப் பாலிலேயே நீர் கலந்து பசுப்பால் என்று விற்பதை நீங்கள் கண்டிருக்கலாம்.

காட்டிலும் எருமை மாடுகள் உண்டு. அவை மூர்க்கங்கொண்டவை. எல்லா எருமைமாடுகளுக்கும் அந்தக் குணம் சிறிது உண்டு. காட்டில் உள்ள எருமைகள், சிங்கம் புலிகளையும் எதிர்த்தும். எங்கள் தோல்களையும் எருமை மாட்டுத் தோல்களையும் பதனிட்டுப் பற்பல வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

வேளாளர்களுக்குப் பயன்தரும் ஆடுகளைப் பற்றிச் சிறிது கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். ஆடுகள், வெள்ளாடு செம்மறியாடு என இருவகைப்படும். செம்மறியாட்டு மயிர் கம்பளிகளுக்கு உதவும். வெள்ளாடுகளுக்கு நீண்ட மயிர் கிடையா. இருப்பினும் அவற்றின் பால் எருமைப் பாலைவிட மேம்பாடுடையது. நோயாளர்கட்கு மிக்க பயன்படுகின்றது. ஆடுகளின் சாணம் நிலங்களுக்கு

மிகச் சிறந்த உரம். இவ்வாறு ஆடுகளும் மக்களுக்கு எங்களைப்போல் சிறந்த பயன் தருவதால் எங்களோடு இணைத்து 'ஆடுமாடுகள்' என்று கூறுகின்றனர்.

மற்ற விலங்குகளைவிட ஆடுமாடுகள் உடன்பிறப்புப் போல் எண்ணப்படுகின்றன. அவற்றால் மக்களுக்கு ஏற்படும் நன்மைகள் எவராலும் கூறும் தன்மையதன்று; எங்களைப் பற்றி எவ்வளவு உயர்வாகப் பேசினும் அதுதற்புகழ்ச்சியாகவே ஆகாது. இவற்றை நீங்கள் உளத்திற் பதித்து எங்களை மிக அருமையாகக் காக்கவேண்டும். கன்று அழைக்கிறது; நான் போகிறேன்.

பேச்சு : சூ

மடபீல் பேசுகிறது

உங்கள் வீடுகளில் வளர்கின்ற கோழியின் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களே நாங்கள். வான்கோழி என்று அழைக்கப் படுவதும் எங்கள் இனமே. கோழி இனங்களில் நாங்களைக் கண்ணைக் கவரும் வடிவழகும் உள்ளங்கவரும் பல வண்ணச் சிறகும் கொண்டவர்கள் என்று திண்ணமாகக் கூறலாம்.

என் உடம்பின் பருமன் வான்கோழியின் அளவு தானிருக்கும். என் கழுத்து பசுமை நிறம் உடையது. என் உடல் அளவுக்குத் தக்கவாறு அமைந்த சிறிய தலை, பார்ப்பதற்கு அழகு வீசிக்கொண்டே இருக்கும். என் தலையுச்சியில் பட்டுப்போல் பளபளவென ஒளிரும் இறகுகண்ணுக்கு இனிமைதரும். என்னுடைய அலகு மிக வன்மை வாய்ந்தது. எனக்கு நீண்ட நெல்மணிகளைப் பொறுக்கவும், முளைகளைக் குத்தி எடுக்கவும், பூச்சிப் புழுக்களைக் குத்தி விழுங்கவும் அவ்வலகு உதவுகிறது. 'பாம்பு என்றால் படையும் கலங்கும்' என்று போற்றப்படும் பாம்புகள் என் அலகின் குத்துக்குத் தப்புதல் அரிது. என்னுடைய செட்டைச் சிறகுகளும் மிக வன்மை உடையன. அவை கருஞ்சிவப்பு நிறமுடையன. அவற்றோடு யான் காற்றில் கிளம்பினால் மிக விரைவாகப் பறப்பேன். எனினும், என்னுடைய உடற் பருமனும், என்னுடைய சிறகுகளின் சமையும் என்னைக் காற்றில் உயரப் பறக்க விடாது. ஆகையால், நான் தரையோடேயே பறந்து செல்வேன்.

யான் பறக்கும்போது என்னுடைய சிறகுகளை அடித்துக்கொள்வதால் பெரிய ஒலி உண்டாகும். அவ்வாறு

அவற்றை அடித்துக்கொண்டு மிக வீரையில் எழும்புவேன். உயரத்தில் பறக்கும்போது யான் மிக அழகாகக் காணப்படுவேன். அப்போது என் தோகை ஒப்பற்ற அழகுடன் பொலியும். சிறகுகளைப் பரப்பி ஆட்டிக்கொண்டு மேலே யிருந்து கீழே இறங்கும்போதுதான் எனக்கு மகிழ்ச்சி மிகுதி. ஏன் எனில், அஃது எனக்கு மிக எளிமையானது; யான் கீழிறங்கி வரும்போது உங்களுக்குக் கண் குளிர அழகு நல்குவேன்.

குஞ்சுகளாக இருக்கும் எங்களில் ஆண் பெண் வேறுபாடு உங்களுக்குத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. சில நாட்கள் கடந்த பின்னரே அறியமுடியும். அப்போது எங்கள் உடம்பிலுள்ள நீலநிறம் எங்களில் ஆண்களிடம் மிக ஒளிர்ந்து காட்டும். மேலும் அப்போது ஆண்களின் பக்கச் சிறகுகள் நீளமாக இருக்கும்; கழுத்துச் சிறகுகள் நீங்கள் சொல்லுகிற மயிற்பச்சை நிறங் காட்டும். மேலுஞ் சில நாட்கள் கடந்தால் அப்பக்க இறகுகள் ஆண்களுக்கு மிக நீண்டு வளர்ந்துவிடும். வரவர ஆண்களின் வால் இறகுகளும் நீளமாக வளர்ந்து அழகாக இருக்கும்.

எங்கள் கால்களில் (நாங்கள் குஞ்சுகளாக இருக்கும் பொழுது) முன்பக்கம் மூன்று விரல்களும், பின்பக்கம் ஒரு விரலும் இருக்கும். சிலநாட்கள் கழிந்த பின்னர் பின்பக்கம் உள்ள விரலின்மேல் குதிமுள் ஒன்று புறப்படும். அஃது ஆண்களுக்கு மிக உதவியான கருவியாகும். அதனால் எதிரிகளைக் குத்தி அடித்து வெல்லக் கூடும்.

இரவில் மிக உயர்ந்த மரங்களின் கிளைகளில் அமர்ந்து உறங்குவோம். கதிரொளி மறையும் வேளையில் நாங்கள் எல்லோரும் மரக்கிளைகளில் போய் அமர்வது காண உங்களுக்கு வேடிக்கையாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கும்.

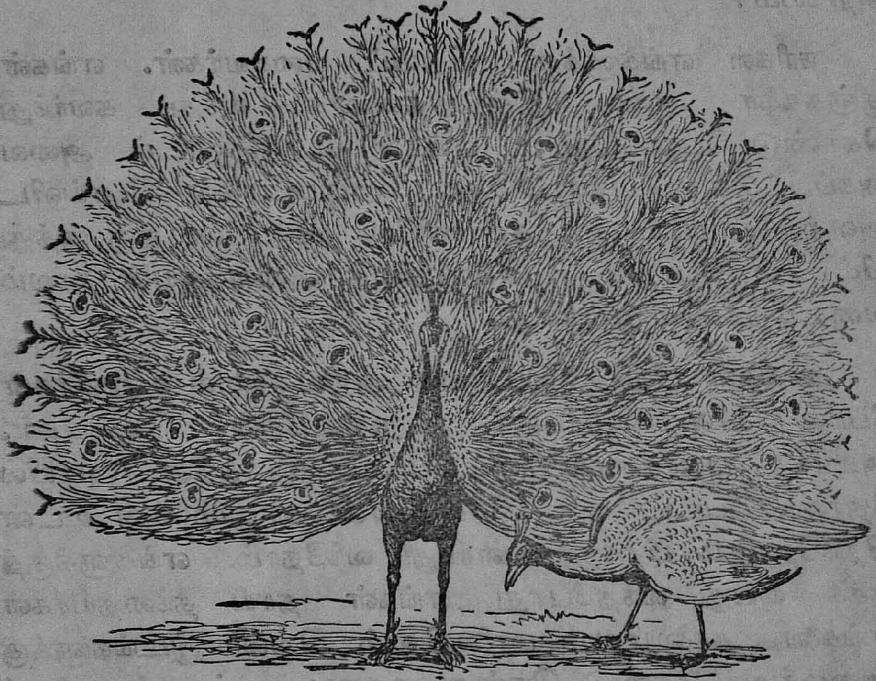
காலையில் காடெல்லாம் எதிரொலிக்கும்படி அகவுவோம். அக் குரல் உங்களுக்கு வெறுப்பாக இருக்குமாம்! எங்களுக்கு அழகிய உருவம் கொடுத்த ஆண்டவன் இனிமைக் குரலும் கொடாது போனது என்ன காரணமோ அறியேம்!

நரிகள் எங்களுக்குப் பிறவிப் பகைவர்கள். எங்கள் குஞ்சுகளை அவை திருட்டுதனமாக வந்து கவர்ந்து கொண்டு போய்விடும்; எங்கள் பெற்றோரிடம் அவை அகப்பட்டுக் கொண்டாலோ, அடிபடாமல் போய்விட அவற்றால் முடியாது; கண்ணிலோ தலையிலோ ஒரு குத்து விட்டால் போதும். அக் குத்தை அவை ஆயுள் காலம் வரை மறக்கவே முடியாது.

நாங்கள் பிறந்த இடத்தை அறிய ஆவல் உறுவீர்கள் போல் காண்கின்றீர்கள்! கூறுகின்றேன், கேளுங்கள். அடர்ந்த புதர்களால் மூடப்பட்ட இடத்தின் அடியில் தோண்டப்பட்ட ஒரு குழியில்தான் நானும் என் உடன் பிறந்தோரும் பிறந்து வளர்ந்து வந்தோம். எங்களுக்குத் தக்க வயது வந்தபோது எங்கள் தாய் தந்தையர்கள் எங்களைக் காலையிலும் மாலையிலும் வெளி இடங்களுக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்று உணவு உண்ணக் கற்றுக் கொடுப்பார்கள்.

நாங்கள் உயர்ந்து பறப்பதைவிட மிக விரைவாகத் தரையில் ஓடுவோம். எங்கள் பகையோ, ஒரு வேட்டைக் காரனோ, எங்களை நோக்கி வந்தால் நாங்கள் தரையிலேயே ஓடிப் புதர்களெல்லாம் தாண்டி மிகவும் தொலைவு சென்று அவர்கள் கண்ணுக்குத் தென்படாமல் ஒரு பெரும் புதரில் மறைந்து கொள்வோம். உயரத்திற் பறந்தால்தான் அவர்களிடம் நாங்கள் அகப்பட்டுக்கொள்ள நேரிடும்.

எங்கள் பகையாடல்களின் குரல்தன்மை இன்னபடியாக இருக்கும் என்று எங்கள் தாய்தந்தையர் எங்களுக்குத் தெரிவிப்பதுண்டு. நாயோ நரியோ புலியோ சிறுத்தையோ அண்மையில் வந்தால் நாங்கள் அவற்றின் வருகையை

ஒரு நொடியில் அறிந்து கொள்வோம். எங்கள் தந்தை அது போன்ற இக்கட்டான நேரங்களில் 'மே—ஆ' என்று குரல் கொடுக்கும். அஃது எங்களுக்கு மட்டுமன்றிக் காட்டில் உள்ள ஏனைய உயிர்களுக்கும் ஓர் எச்சரிக்கையாகும்.

எங்கள் வருகையைத் தெரிந்து கொள்வது எங்களுக்கு மிகவும் எளிது. மக்கள் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு காடுகளில் செல்வதால் நன்றாக அறிந்து கொள்கிறோம் என்பது அன்று. ஓசை போடாமல் நடந்துபோனாலும்

நாங்கள் எளிதில் அறிந்துகொள்வோம். மக்கள் வருகையைத் தெரிந்துகொண்டதும் ஓடோடியும் மறைந்துகொள்வோம்.

இது போன்ற இடுக்கண்களில் எங்கள் தாய்தந்தையர் சிறகுக்கை ஒடுக்கி வைத்துக்கொண்டு, தலையை முன்னுக்கு நிறுத்திப், புதர்களில் மறையும்; வாய்ப்பு இல்லாவிட்டால் புதர்களைத் தாண்டும்; செடி கொடிகளையும் மிதித்தேறிப் போகும்; வெளியிடங்களிலும் ஓடும்—அவ்வாறாக அவை விரைந்து செல்லுதலை எங்களால் நம்ப முடியுமா?

ஒரு முறை வேட்டைக்காரர்களால் செலுத்தப்பட்ட சில சிறு ஈயக் குண்டுகள் எங்கள் தந்தையின் சிறகுகளின் மேல் மழைபோல் வந்து விழுந்ததும் அது ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிக் கடும்விரைவுடன் தப்பித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டது. அதன் ஓட்டத்தை அவர்களால் பிடிக்க முடியாமலேயே போய்விட்டது. அவர்கள் ஏமாந்தார்கள்.

எங்களைத் தோட்டங்களிலும், மாளிகை மதில்களிலும், மலர்ப்பொழில்களிலும் காணலாம். அங்கு எல்லாம் எங்களுக்கு அச்சமே இல்லை. ஆங்கு வருபவர்களும் போகின்றவர்களும் எங்களைக் கண்டு மகிழ்வார்களே தவிர இகழ்ந்து துன்புறுத்த மாட்டார்கள். மேலும், சில செடிகளையும் பூக்களையும் அழித்துவரும் பூச்சிகளை நாங்கள் கொன்று தின்று விடுகின்றோம்.

நான் தோகையை விரித்து ஆடும்போது உங்களையே நீங்கள் மறக்க நேரிடும். அத் தோகையின் அழகுக்கு அழகு செய்வது அதன்கண்ணுள்ள கண்கவர் கண்களே! அவை மக்கள் கண்கள்போலவே அழகானவை! முகத்தின் வனப்பை முற்றவும் காட்டுவது கண்கள்தாமே! எங்கள் நடனத்தைக் கண்டு வியக்கும் நீங்களும் எங்களைப்போல ஆடக் கற்றுக்கொண்டு 'மயில்போல ஆடினாள்' என்று பே. பே.—3

பிறர் பாராட்டுதலும் பெறுகின்றீர்கள்! ஒரு வகையான நடனத்திற்கு மயில் நடனம் என்றே பெயரும் அமைத்திருக்கின்றீர்கள். பெண்களின் சாயலுக்கு எங்களைத்தான் ஒப்புமை கூறுவர் கவிவாணர்!

எங்கள் அழகிய சிறகுகளால் விசிறிகளும் செய்து கொள்கின்றீர்கள். அதனின்றும் எழும் காற்று உங்களுக்குக்

குளிர்ச்சியும் இன்பமும் நல்கி, உங்கள் சுவர்களுக்கும் வனப்பைத் தருகின்றது. இத்தகைய விசிறிகள் செல்வர்கள் வீடுகளில் ஏராளம். உங்கள் அரசன் ஒருவன் எங்கள் உருவம்போல ஓர் இருக்கை அமைத்து அதன் மீதமர்ந்து இந் நாட்டை ஆண்டான் என்பர். இதைவிட எங்களுக்கு வேறு சிறப்பும் வேண்டுமோ?

எங்களைப்போல ஆயுள் நீண்ட பறவைகள் அருகலாகவே உள்ளன. இவ்வளவு நாட்களாக நான் எத்துணையோ செல்வர் மாளிகைகளை அணி செய்திருப்பேன்! எத்துணையோ மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியும் கண்ணினிமையும் தந்திருப்பேன்! உங்களுக்குத் துன்பம் கொடுக்கும் எத்தனையோ பாம்புகளைக் கொன்றிருப்பேன்! உங்கள் சோலைகளைப் பாழாக்கும்

எத்தனையோ பூச்சி புழுக்களைக் கொன்றிருப்பேன். இவை எல்லாம் நான் உங்களுக்குச் செய்த நன்மைகள்தாமே! எங்கள் இறகுகள் மருந்துக்கு உதவுவதையும் உங்கள் மருத்துவர் உங்களுக்குச் சொல்லியிருப்பார்.

இறுதியாக ஒரு செய்தி—அதனைக் கூற எனக்கு நாணமாகவும் உளது. எங்களுடைய இறைச்சியைச் சமைத்து நீங்கள் விருந்து ஊட்டுகின்றீர்கள்! எங்கள் அழகைக் கண்டு நீங்கள் மகிழ இயற்கை எங்களை நல்கியதேயன்றி, எங்களைக் கொன்று உண்பதற்காக அன்று. செய்ந்நன்றி அறியாத நீங்கள் அதனை மறந்து கொல்லுதலும் செய்கின்றீர்கள். எங்களைக் கொல்லுதல் கூடாதென்று சில நாடுகளில் சட்டமே இயற்றியிருக்கின்றார்களே, அதனை நீங்கள் அறியீரோ? கொடுமையான இச் செயலை நீங்கள் நீக்கி விடுவீர்கள் என்று நம்புகின்றேன். துணை அகவுகின்றது, போய் வருகின்றேன்.

செய்ந்நன்றி அறியாத நீங்கள் அதனை மறந்து கொல்லுதலும் செய்கின்றீர்கள். எங்களைக் கொல்லுதல் கூடாதென்று சில நாடுகளில் சட்டமே இயற்றியிருக்கின்றார்களே, அதனை நீங்கள் அறியீரோ? கொடுமையான இச் செயலை நீங்கள் நீக்கி விடுவீர்கள் என்று நம்புகின்றேன். துணை அகவுகின்றது, போய் வருகின்றேன்.

பேச்சு : ௩

தலைமான் பேசுகிறது

மான்வகைகளில் நாங்கள் பெரியவர்கள். குதிரை உயரம் அளவு வளர்வோம். நல்ல உடல் கட்டு உடையோம். அழகுமிக்கவர்கள். பிளவுபட்ட குளம்புகளையுடைய நான்கு கால்கள் எங்கட்கு உண்டு. உடல் பருமனுக்கேற்ற எங்களுடைய கால்களை, ஓட்டத்திற்கு என்றே இயற்கை அளித்

திருக்கிறது. சதுப்பு நிலத்திலும் உயர்வான மலையிடங்களிலும் நாற்காற் பாய்ச்சலாக எங்களால் ஓடமுடியும். எங்கள் கழுத்து கனமும் வன்மையும் வாய்ந்தது. மேலும், அழகாகவும் தோற்றம் அளிக்கும். எங்கள் தலையும் அழகாகவே ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது! அத் தலைமீதுள்ள

கிளைக் கொம்புகளோ திருகி வளைந்து உயரிய தோற்றங் கொண்டிருக்கும். நுண்ணிய ஒலியையும் விரைவில் அறிந்துகொள்ளும் கூரிய காதுகளும் எங்களுக்கு உண்டு. சிறந்த சிற்பிகளும் கூட இங்ஙனம் அமைந்துள்ள எங்கள் முகம்போல் செய்ய இயலாது. ஒரு பள்ளத்தாக்கில் காட்டின் ஓரத்தில் யான் என் குடும்பத்தோடு நின்று கொண்டிருப்பதை நீங்கள் காண நேரிட்டால், அப்படியே புகைப்படம் பிடித்து வைத்துக்கொள்ள ஆசைப்படுவீர்கள்.

அடர்ந்த காட்டின் நடுவே மிக்க தொலைவான ஓர் இடத்தில் நான் பிறந்தேன். நீங்கள் வளர்க்கும் பசு மாட்டின் கன்றுகள் பிறந்த உடனே எழுந்து நிற்க எவ்வாறு தள்ளாடுகின்றனவோ, அவ்வாறே நாங்களும் தள்ளாடுகின்றோம். நான் பிறந்ததும் என் தாய் என்னைச் சரியாக நடக்கவைக்க எவ்வளவோ பாடுபட்டாள்! நான் எழுந்து நிற்க முயலும்பொழுது எல்லாம், அவள் நான் கீழே விழுந்துவிடாதவாறு முகத்தின் விளிம்பால் தாங்கிக் கொண்டு நக்கிக் கொடுப்பாள். துன்பஓலி கேட்டால் தாய் தன் தலையை வளைத்து என்மேல் அணைத்துக்கொண்டு என்னைப் பாதுகாப்பாள். அப்பொழுது நான் சிறிதும் அசையாமல் அவள் தலையின்கீழ் அடங்கி ஓடுங்கிக் கிடப்பேன். எனக்குச் சரியாகக் கால்கள் வருகிறவரை என்னைவிட்டுத் தொலைவில் செல்லமாட்டாள்.

எனக்குத் தக்க வயது வந்து உடல்வன்மை பெற்ற போது, தாய்ப்பால் பருகுவதை விட்டுவிட்டு உலகத்தாயாகிய தரை தரும் புல்லை மேயலானேன். எங்கள் வாழ்நாள் அனைத்தும் துன்பம் நிறைந்தது என்பதை யான் நாள் செல்லச் செல்ல உணரலானேன். அவற்றை முன்னறிந்து தப்பிக் கொள்வதற்கான வழிமுறைகளை என் பெற்றோர் எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டார்கள். எவற்றைத் தள்ள

வேண்டும், எவற்றைக் கொள்ளவேண்டும், எவ் விலங்குகளை அணுகக் கூடாது, தாகம் எடுத்தால் எவ்வாறு தண்ணீரைக் கிட்டிச் செல்லுதல் வேண்டும் என்பவற்றை அவர்கள் மூலம் யான் தெரிந்துகொண்டேன். பலவகையான விலங்கு, பறவைகளின் ஒலி வேறுபாடுகளைத் தெரியப்படுத்தி அவற்றால் வரும் துன்பங்களையும் எனக்கு நன்கு விளக்கி யிருக்கின்றார்கள்.

எடுத்துக்காட்டாக இரண்டொன்று கூறுகின்றேன், கேண்மின். காடு அனைத்தும் எதிரொலிக்குமாறு மயில் 'மேஆ, மேஆ'—என்று அகவினால் 'ஓகோ! புலியோ எதுவோ வருகிறது' என்று அறிந்து காப்பிடம் கண்டு ஒளிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதனை நாங்கள் அறிந்து கொள்வோம். பெருங் குரங்குகள் 'கீச்சுக்கீச்' சென்று பேரொலி செய்தாலும் ஏதோ துன்பம் என்று உணர்ந்து மேடு பள்ளம் முதலியவற்றைத் தாண்டிக்கொண்டு மறைவிடம் தேடி ஓடிப் போய்விடுவோம். நாங்கள் ஓடும் போது தலையைப் பின்னுக்குச் சாய்த்துக்கொள்வோம். ஏனெனில், எங்கள் கொம்புகள் மரங்களில் மாட்டிக் கொள்ளும். எங்கள் தாய்க்கு இந்தத் தொல்லை இல்லை; அல்தாவது பெண்மான்களுக்குக் கொம்புகள் கிடையா.

எங்கள் இறைச்சி மக்களுக்கு மிகவும் சுவை தருமாம். ஆகையால், அவர்கள் எங்களை வேட்டையாடிக் கொல் கின்றனர். மனிதர்கள் தடியால் தரையில் அடித்து அடித்து எங்கள் இருப்பிடங்களினின்றும் எங்களை வெளியேறப் பண்ணிவிடுகின்றனர்.

பக்குவம் செய்யப்பட்ட எங்கள் தோல் பயணப் பைகளாகவும், பெட்டிகளாகவும், சிறப்புற்ற காலணிகளாகவும் பயன்படுகின்றன. அத் தோல் பட்டுப்போல் பழுப்பு நிறங்கொண்டு ஒளிவீசும். கொம்புடன் கூடிய

எங்கள் தலைகளை வேட்டையின் வெற்றிக் குறியாகச் சிகாரிகள் தங்கள் கூடச் சுவர்களில் அல்லது தெருச் சுவர்களில் கேடகத்தின்மேல் அடித்து மாட்டி வைப்பார்கள்.

எங்கள் கொம்புகளால் கத்திக் கைப்பிடிகள் செய்யப் படுகின்றன. எங்கள் கொம்பை இழைத்து மார்புநோய்க்கு மருந்தாகப் பூசிக்கொள்கின்றனர். இவ்வாறு அது நல்ல வாணிபப் பொருளாகின்றது. மானுக்கு மான் சண்டையிலும் மரத்தில் அடிபடுவதிலும், இன்னும் வேறு பல காரணங்களாலும் கொம்புகள் உடைந்துபோய்க் காட்டில் சிதறிக் கிடக்கும். இவற்றை மக்கள் பொறுக்கிக்கொண்டு செல்கின்றனர்.

புலி முதலான முரட்டு விலங்குகளும் மனிதரும் எங்கள் இறைச்சியை மிக விரும்புகின்றார்கள். இப் பகைவர்கள் எங்கள் கண்ணில் பட்டால் நாங்கள் அவற்றின் கண்ணில் படாதபடி ஓடோடிச் சென்று மறைந்து கொள்வோம்.

நாங்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று பயிர்பச்சைகளைப் பாழ்படுத்துவோம். மக்கள் உயர் இடங்களில் இருந்துகொண்டு பறையடிப்பதுபோல் பேரொலி செய்ய, அதனால் நாங்கள் மருண்டோடுவதைக் கண்டுகளிப்பார்கள். சில வேளைகளில் அவர்கள் உயரமான வேலிகளைப் போட்டு வைப்பார்கள். ஆனால், நாங்களோ எப்படிப்பட்ட வேலிகளையும் தாண்டித் தப்பித்துக் கொள்வோம்.

ஆற்றோரங்களில் நாங்கள் தண்ணீர் குடிக்கப் போகும் பொழுது எங்களுக்கு மிகவும் விழிப்பு வேண்டியிருக்கின்றது. காட்டு ஓரத்திலிருந்து ஆற்று ஓரத்திற்குச் செல்லும் வரையும் 'என்னவோ, ஏதோ' என்ற அச்சம் காரணமாக அடிமேல் அடிவைத்துத்தான் செல்லுதல் வேண்டும். பகைவிலங்குகள் வழியில் வரலாம்; ஆற்றோரங்

களிலும் அவை இருக்கலாம். அதைப் பற்றி எங்கள் பெற்றோர்கள் எங்களுக்கு வற்புறுத்திச் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

எங்கள் காதுகள் எந்தப் பக்கமும் திரும்பும். முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் உள்ள பகைவர் சந்தடிகளை அவை உடனுக்குடனே தெரிவிக்கும். நாங்கள் படுக்கையில் இருந்தாலும் வேடிக்கை விளையாட்டுக்களில் திரிந்துகொண்டிருந்தாலும் காதுகள் தம் வேலையைத் தவறாமல் செய்யும். உப்புமண் மிகுந்த நிலத்தைக் கண்டால் நாங்கள் நக்கி நக்கிச் சப்பி மகிழ்வோம் அதுபோழ்தும் அக் காதுகள் தங்கள் வேலையிலேயே இருக்கும்.

நாங்கள் கூட்டமாகக் கூடிச் செல்லும்போது, ஆண்கள் முன்பக்கமும், பெண்கள் பின்பக்கமும், குட்டிகள் நடுவிலுமாக நடந்து செல்வது வழக்கம்; அஃது உங்களுக்குக் கண்கொள்ளா இன்பம் நல்கும். சில வேளைகளில் எங்களில் இரண்டொருவரைக் காணாமற் போகவும் நேரும். விலங்குப் பகையும் வேட்டைக்காரர் பகையும் எங்களுக்கு மிக உண்டு.

நான் முதுமைப் பருவம் எய்திவிட்டேன். பல மான்களிடம் நான் பல தடவைகளில் சண்டை போட்டிருக்கின்றேன். புண் பெற்றாலும் வெற்றிப் புகழால் வீரப்புகு கொள்வேன். மான் சண்டையினாலாவது, மனிதன் கையினாலாவது ஒருநாள் யான் மடிவேன். என் தலை எந்தச் செல்வர் மாளிகையை அழகு செய்ய இருக்கின்றதோ! பிள்ளைகள் தேடும்; சென்று வருகிறேன்.

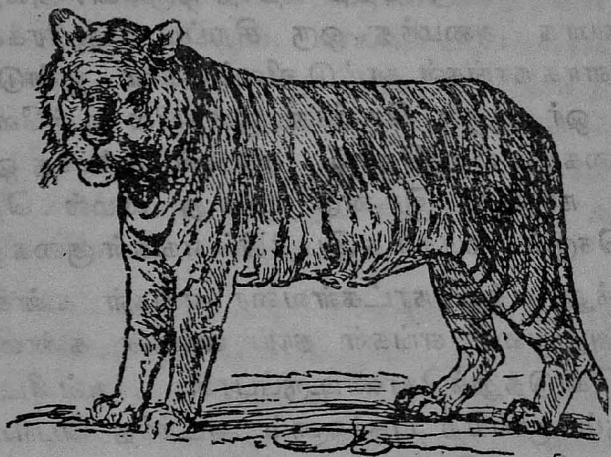
புல பேசுகிறது

நான் மன்னர் குலத்திற் பிறந்த ஒருவன்; அஃது எனக்கு இயற்கையாக அமைந்த ஒரு சிறப்பு. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நாங்கள் காட்டு விலங்குகளை ஆண்டு வந்திருக்கிறோம். ஓர் இருள் செறிந்த குகையில் உள்ளே யானும் என் தங்கையும் பிறந்தோம். மலைகள் வளைந்த ஒரு பெரிய காட்டின் நடுவில் இரண்டு மூன்று மைல் தொலைவில், மனிதர் நெருங்க முடியாத இடத்தில் எங்கள் குகை இருந்தது.

பிறந்து பத்து நாட்கள்வரை எங்கள் கண்கள் திறக்காது. அதுவரை எங்கள் தாய் எங்கள் கண்ணிமைகளை நக்கிக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பாள். அவ்விடம் மரம் செடிகளும் மூங்கிற் புதர்களும் அடர்ந்த பெரிய காடாக இருந்ததனால் அங்கே ஒளியும் ஒலியும் கேட்காது.

நாங்கள் பிறந்து பல நாட்கள் வரை எங்கள் தாய் எங்களை விட்டுப் பிரிந்து போகவே மாட்டாள். எங்களுக்குப் பால் தந்துகொண்டும், எங்கள் உடம்பைத் திரும்பத் திரும்ப நக்கிக்கொடுத்துக் கொண்டும் எங்களைச் சீராட்டிப் பாராட்டிப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருப்பாள். உங்கள் வீட்டுப் பூனை தன் குட்டிகளை இவ்வாறே பாதுகாப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே! அந்தப் பூனை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தாமே நாங்களும்! எங்கள் தாயின் நாக்து சொர சொரப்புள்ளது. எங்கள் கண்மீதும், மூக்கின்மீதும், வாலின் கீழும் அவள் நக்குகிறபோது நாங்கள் சிறிது வருத்தம் அடைவோம். ஆனாலும், எங்கள் உடம்பைத் தூய்மையாக்க அல்லவா அவள் அப்படிச் செய்கிறாள் என்பதை உணர்ந்து ஆறுதல் பெறுவோம்.

நாங்கள் யாராவது ஒருவர் அவனைவிட்டுச் சிறிது எட்டப் போய்விட்டாலும் அவள் ஒரு உறுமல் கொடுப்பாள். உடனே நாங்கள் அவளை நெருங்கி வராவிட்டால் அவள் எங்களைக் கிட்டிவந்து மெத்தென்று இருக்கும் தன்னுடைய வலிமை வாய்ந்த காலடியால் தட்டுவாள்.

முழு வளர்ச்சிபெறாத வலியற்ற கால்களால் நாங்கள் குகையில் அங்கும் இங்கும் நகர்ந்து நகர்ந்து செல்வோம்; ஒருவர்மேல் ஒருவர் ஏறிக்கொண்டும், தவறித் தவறிக் கீழே விழுந்துகொண்டும் தாயிடம் நோக்கிச் செல்வோம். அவளோ எங்களை இன்முகத்துடன் பார்த்து, சின்ன உறுமல் செய்து எங்கள் உடம்பை நக்கி அன்பு காட்டுவாள்.

எங்கள் கால்கள் முழுவலிமை பெற்றதும் நாங்கள் குகைக்குள்ளேயே சும்மாளம் போட்டுக்கொண்டு விளையாடுவோம். ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக்கொண்டும், ஒருவர் மேல் ஒருவர் விழுந்துகொண்டும் மகிழ்வடைவோம். இவ்விளையாட்டு சிறு சண்டையாக முற்றும்போது, எங்களை நோக்கியவாறே நின்றுகொண்டிருக்கும் எங்கள் தாய் ஒரு வகையாக உறுமுവാள். அதனைக் கேட்டவுடன் நாங்கள்

சட்டென விளையாட்டை விட்டுத் திடுக்கிட்டு 'என்ன செய்தி' என்று வியப்புடன் நாலாபக்கமும் ஒன்றுந்-தோன்றாமல் விழித்துப் பார்ப்போம்!

தாயின் அத்தகைய உறுமல் சிலவேளைகளில் எங்கள் தந்தை இரைதேடச் சென்று வருதலையும் குறிக்கும். அப்போது நாங்கள் நல்லபிள்ளைகள்போல ஓசைபடாமல் குறிப்புணர்த்தி இருந்துவிடுவோம். ஏனெனில் அவர் தாயைப்போல விட்டுக்கொடுப்பவர் அல்லர்.

அவர் வருப்போதெல்லாம் வாயிற்பச்சைஇறைச்சியைக் கவ்விக்கொண்டு வரத் தவறவேமாட்டார். ஆகையால் அவர் வருகையை நாங்கள் 'எப்போது, எப்போது' என்று எதிர்பார்த்த வண்ணமாகவே இருப்போம். அவ் விறைச்சி, எங்களைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு எங்களை விட்டுப்போகாமல் எங்கள் அண்மையிலேயே இருக்கும் எங்கள் தாயின் பொருட்டு அவரால் கொண்டு வரப்படுவதாகும். எங்கள் தாய்தந்தையர் அவ் இறைச்சியை நாங்கள் சுவைக்க விடமாட்டார்கள். அஃதாவது நாங்கள் உண்போமானால் எங்கள் பருவநிலைக்கு அவ்வுணவு செரிக்காதாம்.

இறைச்சி எங்களுக்கு இயற்கை உணவு அல்லவா? இறைச்சிமணம் எங்கள் மூக்கில் பட்டதும் எங்கள் நாக்கில் நீர் ஊறும். அதனை எடுப்பதற்காகத் துணிந்து முன்னர்ச் செல்லோம். அப்போது எங்கள் தாயார் எங்களைச் சினந்து நோக்கிப் பேரொலிபட உறுமுதல் செய்வாள். நாங்கள் ஓடிவந்து விடுவோம்.

சிலநாள் சென்ற பின்னர் ஒருநாள் எங்கள் தாய் ஒரு நல்ல சுவையுள்ள தசைகொண்ட எலும்புத் துண்டு ஒன்றை எங்களிடம் போட்டாள். அஃது எங்களுக்குக் கடித்துக் கடித்துத் தின்னத் தின்ன ஒரு பெரு விருந்தாகத்

தோன்றிற்று. அத்தகைய எலும்புத் தசையும் மானி
னுடையதே என யான் தெரிந்துகொண்டேன்.

சுவையுள்ள எலும்பு ஒன்றைக் கண்டால் நாங்கள்
ஒருவரோ டொருவர் சண்டையிட்டுப் பிடுங்கிக்கொள்ள
முயலுவோம். இருவர் கையிலும் இருந்தால் ஒருவரை
ஒருவர் தீண்டக்கூட மாட்டோம். இவ்வாறு எனக்கும் என்
தங்கைக்கும் நடந்துள்ள சண்டைகள் கணக்கில் அடங்கா.
இருப்பினும் எப்போதும் வெற்றி என்பக்கம் இருக்காது.
என் தங்கையைவிட யான் பருமன் உள்ளவன்தான் ;
வல்லமை வாய்ந்தவனே ; அப்படியிருந்தும் தோல்வி
என்பாலதே என்றால் வியப்பு அல்லவா !

பின்னர் நாங்கள் பெரியவர்களாக ஆகிவிட்டோம்.
ஒரு நாள் எங்கள் பெற்றோர் எங்களை அழைத்து,
“சூழந்தைகாள் ! நாங்கள் இரை தேடிக்கொண்டு வருவதற்
காக வெளியே செல்லுகின்றோம்; நீங்கள் குகையினுள்ளேயே
விளையாடிக் கொண்டிருங்கள். தப்பித் தவறிக் காட்டிற்
குள்ளே சென்றுவிடாதீர்கள்;” என்று கடுமையாகக்
கட்டளையிட்டு விட்டுச் சென்றனர்.

ஒருசெயலைச் செய்யவேண்டாம் என்றால், அறியாத
பிள்ளைகள் அதைத்தான் எப்படியும் செய்ய முயலுவார்கள்.
அஃதே போல் அண்ணனும் தங்கையும் ஆகிய நாங்கள்
இருவரும் எண்ணி யெண்ணி விழிப்பாகக் குகையின் வாயில்
பக்கம் வரத் துணிந்தோம். வாசல் பக்கமே இருந்து
கொண்டு இப்படியும் அப்படியும் உலவிக் கொண்டு அங்கே
கிதன்பட்ட ஒளியைக் கண்டுகளித்தோம். அங்கே யாங்கள்
கண்டவை எல்லாம் எங்கள் உளத்தைக் கவர்ந்தன,
“இங்கேயே இவ்வளவு அழகு தென்படுகின்றதே ! இன்னும்
சற்றுத்தொலைவு கடந்து சென்று பார்ப்போமானால், சுற்றுப்
புறங்களில் என்னென்ன பொருள்கள் நம் கண்களுக்கு

இன்பம் ஊட்டுமோ? அவற்றை எல்லாம் இன்னும் சில நாட்களில் நம் பெற்றோரே நம்மை அழைத்துச் சென்று காட்டுவார்கள். இருப்பினும் வேடிக்கையாகவே சிறிது தொலைவு சென்று பார்த்து வருவோமே!' என்று பேசிக்கொண்டு இருவரும் மிக விழிப்பாக அடிமேல் அடிவைத்துக் கொண்டும், ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டும், ஒருவருக்கொருவர் 'பத்திரம், பத்திரம்' என்று சொல்லிக்கொண்டும் புறப்பட்டு இப்படியும் அப்படியும் எட்டி எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு அச்சமுடன் குகையிலேயே சிறிது தொலைவு சென்றோம். பெற்றோர் தடுத்திருந்த ஒரு செயலைச் செய்கின்றோமே என்று எங்கள் மனம் எங்களை உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. 'நம்தாய் நம்மை வழியில் கையும் மெய்யுமாகப் பிடித்து விட்டாளானால் நம்மீது அளவற்ற சினம் கொள்வாளே!' என்று எங்கள் நெஞ்சம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. பிறகு அவ்விடம் எல்லாம் நல்ல ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தது. குகையின் வாயிற் பக்கம் வந்துவிட்டோம் என்று கண்டுகொண்டோம். வெளிக்காட்சிகளை எல்லாம் காணக் காண நாங்கள் அளவிலாக் களிப்படைந்தோம்.

திடீரென்று எங்கள் அருகே யாதோ ஒரு விலங்கு விரைந்து வந்து ஓடிப் போனதைக் கண்டோம். அது குதித்துக் குதித்து ஓடிற்று. அதனைத் துரத்தலாமா என்று எண்ணினோம்—விலங்குகளைத் துரத்தி அடித்துத் தின்பது தான் எங்கள் குலத்தொழில் ஆயிற்றே! ஆயினும் அவ்வாறு நாங்கள் செய்யவில்லை. குகையை விட்டுப் போகக்கூடாது என்று எங்கள் தாய் கட்டளை யிட்டிருக்கிறாளல்லவா? இச் செய்தி தாயாருக்குத் தெரிந்தால் எவ்வளவு சினம் கொள்வாள் எனத் தயங்கினோம்.

அந்த விலங்கு வெள்ளாட்டைப்போல் இருந்தது. அவ் விலங்கு மெல்லிய கால்களோடு பார்ப்பதற்கு நல்ல

வனப்புடன் திகழ்ந்தது. தலையில் கொம்பு முளைத்திருந்தது. அவ் விலங்கு இன்னது என்று அப்போது எங்களுக்குத் தெரியாது. பல நாட்கள் கடந்த பின்னர் நாங்கள் எங்கள் பெற்றோருடன் வேட்டையாடச் சென்றபொழுது, அஃது என்ன என அவர்கள் எங்களுக்கு விளக்கமாகச் சொன்னதி லிருந்து, அஃது ஒரு மான்குட்டி என்று அறிந்து கொண்டோம்.

உடனே வேறு ஓர் உயிர் எங்களைக் கடந்து சென்றது. அது முன்பு பார்த்த ஒன்றினைப்போல் இல்லை. அதற்கு முன்னங்கால்கள் பக்கங்களில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. மேலும் இப்படியும் அப்படியும் சென்று மரக்கிளைகளில் உள்ள மிலாறுகளை அம் முன்னங்கால்களால் ஓடித்து, அவற்றைத் தோளின்மேல் தூக்கிக்கொண்டு போயிற்று. இருப்பினும் அஃது அம் முன்னங்கால்களால் நடக்கவில்லை ; பின்னங்கால்களாலேயே நடந்தது. ஏதோ ஒரு பொருளை நாடுவதுபோல் இங்கும் எங்கும் தேடிக் கொண்டிருந்தது. முன்னையதைப்போல இஃது ஓடவில்லை. மெதுவாகவே சென்றது. எங்களைப் பார்த்ததும் விரைந்து மலையை விட்டிறங்கி எங்கள் கண்ணுக்குப் படாமலேயே சென்று விட்டது. நாங்கள் பெரியவர்களான பின்னர் இவ்விருகால் உயிர்களைப் பற்றி எங்கள் தாய் எவ்வளவோ அச்சம் கொடுக்கும் செய்திகளைச் சொன்னாள். ஒருநாள் அப்படிப் பட்ட உயிர் ஒன்றை நாங்கள் அனைவரும் கண்டோம். அப்போது எங்கள் தாய் எங்களைப் பார்த்து, “இந்த இரு கால் உயிர்களைப் பற்றி மிக்க கவலையுடனும் விழிப்புடனும் இருக்கவேண்டும்; இவை பொல்லாதவை. இவற்றைத் தான் மனிதர் என்று சொல்லுவார்,” என்று எங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்தாள்.

“இதுபோதும், வெகுதூரம் வந்து விட்டோம்?” என்று சொல்லிக்கொண்டு எங்கள் இருட்டறைக்குள் சென்றுவிடத் திரும்பினோம். திரும்பவும் சென்று குகைக்குள்ளேயே சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அங்கங்கே எலும்புத் துண்டுகளும் மண்டையோடுகளும் சிதறிக் கிடந்தன எங்கள் பெற்றோர் முன்னதாகவே குகைக்கு வந்து, நாங்கள் என்ன செய்கிறோம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் வந்த சந்தடி எங்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது. ஏன் தெரியுமா? எங்கள் காலடி சிறு திண்டுபோல மெத்தென்றிருக்கும். பூனைகள் நடக்கும்போதும் சந்தடி தெரியாதல்லவா! அவற்றின் காலடிகளும் அப்படியே.

வரவர எங்கள் பெற்றோர் எங்கள் இறைச்சி உணவைச் சிறுகச் சிறுக நாளுக்கு நாள் மிகுத்துக் கொண்டு வந்தனர். அதனால் நாங்கள் சில நாட்களில், மேலும் மேலும் உடல் வன்மை பெற்றுத் தக்க பருமனும் பெற்றோம்.

ஒருநாள் எங்கள் பெற்றோர் எங்களையும் கூட அழைத்துக்கொண்டு இரைக்காகக் காட்டில் வேட்டையாடப் புறப்பட்டனர். அஃது எங்களுக்கு மிகவும் அச்சமாகத்தான் இருந்தது. குகைவாயிலினின்று வெளியேறிக் காட்டில் நுழைந்து செல்லும்போது எங்கள் பெற்றோர் எங்கள் பொருட்டு எவ்வளவோ விழிப்புடன் சென்றனர். எங்களுக்கு முன்னே எங்கள் தந்தையும், பின்னர்த் தாயும் எங்களைக் காத்துக்கொண்டு வழி நடந்தனர். நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு அச்சத்துடன் சென்றோம்.

நாங்கள் காட்டில் மேட்டிலும் பள்ளத்திலும், புதர்களையும் சோலைகளையும் கடந்து சென்று ஓர் அழகிய

பள்ளத்தாக்கை அடைந்தோம்; திடுமென எம்தந்தையார் ஒரு குறிகாட்ட நாங்கள் இருவரும் விழித்து வியந்து நின்றோம். அப்போது எங்கள் தந்தை எங்களைப் பார்த்து, “அதோ பாருங்கள்! ஒரு சிறு எருமை மாட்டு மந்தை செல்கிறது! நான் அவற்றுக்குப் பின் பதுங்கிச் சென்று, அவற்றில் ஒன்றினை எப்படிப் பிடித்துக் கொல்லப் போகிறேன் என்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருங்கள்,” என்றார்.

நாங்கள் இரைக்காக வேட்டை யாடும்பொழுது முதன்மையாக இரண்டு முறைகளை உள்ளத்தில் பதிக்க வேண்டும்; ஒன்று எதிர்காற்றிற் செல்லவேண்டும்; அப்போதுதான் எங்கள் உடல் நாற்றத்தை மற்ற உயிர்கள் உணரா. இன்னொன்று, அவற்றின் கண்ணுக்குப்படாமல் நாங்கள் புதர்களிலும் பள்ளங்களிலும் பதுங்கி மறைந்து விரைந்து பின்தொடரவேண்டும். இப்படிச் சூழ்ச்சியாக நடந்துகொண்டால்தான் அவற்றை எட்டிப்பிடிக்கலாம்.

இம் முறைகளை எங்களுக்கு நேரில் தெரிவிக்கவே அவர்கள் எங்களைப் பின் தொடர்ந்து விழிப்புடன் வரக் கட்டளையிட்டனர். நானும் என் தந்தையும் அவர்கள் சொன்னபடியே மறைந்து மறைந்து நடுக்கத்துடன் பெற்றோர் வேட்டைத்தொழில் முன்னேற்றத்திற்கு யாதொரு குறையும் நேராதவாறு அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தோம்.

மறைவிலிருந்த அவர்கள் புதர்ப்பக்கம் போய்ச் சேர்ந்தனர். நாங்கள் பின் சென்று மறைவான ஒரு மேட்டுப் பக்கம் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கிருந்து நடக்கிறதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படி சொல்லினர் எங்கள் பெற்றோர்.

அவர்கள் எதிர்காற்றில் மறைவாக நகர்ந்து சென்றனர். அவர்கள் புதர்களிலும் செடிகளின் மறைவுகளிலும் புகுந்து புகுந்து வளைந்து வளைந்து சிறிது தொலைவிற்கு சென்று கொண்டிருந்தமையால், அவர்களை நாங்கள் செவ்வையாகப் பார்க்கக் கூடவில்லை. “எங்கேயோ சென்றுவிட்டார்களே!” என்றும் சில நேரங்களில் நினைத்தோம். இறுதியாக அவர்கள் மிகவும் விழிப்புடன் நகர்ந்து சென்று எருமைமாடுகளைக் கிட்டிவிட்டதாகக் கண்டோம். எங்கள் தந்தை ஓர் எருமையின்மேற் பாய்ந்து, அதன் கழுத்தை மேற்பக்கம் மிக அழுத்திப் பிடித்துக்கொள்ள, இருவரும் பக்கவாட்டாகப் புரண்டு புரண்டு சிறிது தொலை சென்றனர். இதற்கிடையில் அவ் விலங்கு உயிர்விட்டது. அதனுடன் வந்த மற்ற எருமைமாடுகள் எல்லாம் ஓட்டம் பிடித்தன.

அப்போது எங்கள் தாயானவள் தந்தையுடன் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டாள். நாங்களும் பக்கத்துப் புதர்ப்பக்கம் மறைவாக இருந்து கொண்டோம். அப்போதுதான் சுடச் சுட, முதன்முதலாக விலங்கிறைச்சிச் சுவையை அறிந்தோம்.

நாங்கள் அரைகுறையாகத் தின்றுகொண்டிருக்கும் போதே எங்கள் தந்தை அவ் வீறந்த விலங்கைப் பிடித்துப் பரபர என்று தரைமீதே இழுத்துக்கொண்டு சென்று, மரங்கள் அடர்ந்த இருட்டான ஓர் இடத்தில் சேர்த்தார். நாங்கள் அனைவரும் அங்கே அதனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அதன் சதையையும் எலும்பையும் பிடித்து இழுத்துக் கடித்துக்கடித்து விலாப் புடைக்கத் தின்றோம். வயிறு நீரம்பிவிட்டால் தூக்கம் தானே வந்துவிடுமல்லவா! அங்கேயே அனைவரும் உறங்கினோம்.

தூங்கி எழுந்தோம்; பொழுதும் போயிற்று. எங்கள் பெற்றோர் குகைக்குச் செல்லப் புறப்பட்டனர். வழியில் காட்டுப்பன்றிகள் கூட்டமாய் இரைதேடச் சென்றுகொண்டிருந்ததைக் கண்டோம். அப்போது எங்கள் தாய், குழந்தை

களாகிய எங்களை நோக்கிக் கூறியதைக் கூறுகின்றேன். கவனமாகக் கேளுங்கள் :—“எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் காட்டுப் பன்றியை எதிர்க்காதீர்கள்! அது நம்மைவிடச் சிறியதாயினும் மிக்க உடல்வன்மை வாய்ந்தது; விரைவாக ஓடவும் வல்லது. அஃது ஓடிக்கொண்டே திடுமென ஒரு சூழல் சூழன்று திரும்பிவிடும். அதன் வாய்ப்பக்கங்களில் வன்மையும் கூர்மையும் பெற்ற தந்தங்கள் உண்டு. அவற்றினால் அஃது ஒருயிரின் வயிற்றுப்பக்கம் பிடித்துக்கொண்டு, அதன் தலையை முறுக்கி, ஒரு தூக்குத் தூக்கி அதன் வயிற்றைக் கிழித்துப் போடும்.”

வேறொரு நாள் நாங்கள் இரவு வேட்டைக்குச் சென்றோம். முன்னாள் பகற்பொழுதில் கண்டதற்குமேல் இன்று இரவு பற்பல வகையான விலங்குகளைப் பார்த்தோம். அவற்றுள் ஒன்று முள்இறகுகள் கொண்ட ஒருவகைப் பன்றியாகும். அப் பன்றிகளின் இறைச்சி மிகச் சுவையுடையதாகாலும், அதன் முள்ளிறகுகளால் உண்டாகும் ஊறுபாடு மிகக் கொடியதாகும். அம் முட்களில் ஒன்று எங்கள் உடலில் தைத்துக்கொண்டால், மிகுந்த தொல்லை விளைவித்துவிடும். அதனால், சதையில் சீழ் கட்டிக்கொண்டு புண்ணாகி, அவ் உறுப்பைப் பயனற்றதாக ஆக்கிவிடும். முள்ளம்பன்றிகளாகிய இவற்றின் தலையை நசுக்கிப்போட எங்கள் புலிக்குலத்துக்குத் தெரியாது. அஃது எங்கள் பங்காளிகளாகிய சிவிங்கிப்புலி, கழுதைப்புலி முதலியவற்றுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

பலநாள் சென்று ஒருநாள் இரவு வழக்கப்படி நாங்கள் அனைவரும் இரவு வேட்டைக்குச் சென்றோம். எங்கள் தந்தை அடுத்தாற்போல் மரங்களடர்ந்த வழியில் சென்று கொண்டிருந்தார். திடீரென்று ஒரு துப்பாக்கி வெடியின் ஒலி கேட்டது. எங்கள் தாய் உடனே எங்களை விட்டுவிட்டு,

வெடியொலி கேட்ட பக்கமாக விரைந்து சென்றாள். நாங்கள் அவள் பின்னே ஓடினோம். வெடியொலி கேட்ட இடத்திற்குச் சிறிதுதொலைவில், எங்கள் தந்தை உயிர்நீங்கிக் கீழே விழுந்துகிடந்தார். எங்கள் தாய் கண்கள்கலங்க ஓர் உறுமல் செய்து சோர்ந்து எங்களை நோக்கி, “உங்கள் தந்தையை இனிமேல் நாம் காண்பது முடியாது. பொல்லாத மனிதன் அவரைச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டான்! பரந்த வெளியான இடங்களில் நம்மை மனிதன் கண்டால் அஞ்சி, நடுங்கி, பறந்து ஓடிப் போய்விடுவான்; அப்படிப்பட்டவன் இங்கே மரங்கள் அடர்ந்திருப்பதால், ஒரு நீண்டயர்ந்த மரத்தில் ஏறி அமர்ந்துகொண்டு சிறிதும் அச்சம் இல்லாமல், கீழே நடந்துசெல்லும் நம்மைத் துப்பாக்கியால் சுட்டு வருகிறான். இஃது என்ன கொடுமையான செயல் என்பதை நீங்களே எண்ணிப் பாருங்கள். இதுதான் மனிதத்தன்மை என்று சொல்லப்படுவதா?” என்று பெருந் துயரத்துடன் சொல்லிக்கொண்டாள்.

அன்றுமுதல் நாங்கள் மூவருமே வேட்டையாடச் செல்வோம். வேட்டையில் திறமும் தந்திரமும் காட்டி வெற்றிபெறக் கற்றுக்கொண்டோம். ஒருநாள் ஒரு மானை நானே சாடி அடித்துக் கொன்றேன். நாங்கள் மூவரும் அதனைச் சூழ்ந்துகொண்டு செந்நீர் குடித்துக் கொழுப்பு களையும் எலும்புகளையும் மென்று தின்று, சுவை கண்டுகளித்திருந்தோம். இவ்வாறு சில நாட்கள் கழிந்த பின்னர் யானை தனியாகச் சென்று ஒரு பெண் புலியோடு சேர்ந்து தனிக் குடும்பவாழ்க்கை நடத்தஎண்ணிப், பிறந்தகம் விட்டுப் புறம்பெயர்ந்தேன். பிறகு நான் தாய்வீடு தேடி வரவே இல்லை. பிறந்த குகையைவிட இருக்கும் குகைநல்ல வசதியாகவே கிடைத்தது. என்னுடைய குடும்ப வாழ்க்கைக்குத் தக்கதெனவும் கண்டேன்.

நிலவு ஒளிபரப்பும் ஒரு நள்ளிரவு யான் இரைதேடித் திரிந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது பெண்புலி ஒன்றைக் கண்டேன். என்னைப் பார்த்ததும் அசையாமல் அப்படியே நின்றது. நானும் அதைப் பார்ப்பதுபோல் ஓர் அழைப்புக்குரல் செய்தேன். அஃதும் அவ்வாறே செய்தது. இவ்வாறு இரண்டு மூன்று முறை நடக்கவே, அதனை அணுகி அணுகி நெருங்கினேன். அதுவும் அவ்வாறே என்னை நெருங்கி நெருங்கி வரவே, இருவரும் ஒருவரோடொருவர் கலந்து கொண்டோம். பின்னர் நாங்கள் ஒன்று சேர்ந்து புதுக்குகை சென்று அன்றிரவு அங்கேயே குடியிருந்தோம்.

மறுநாள் ஒரு மாலைப் பிடித்துக் கொண்டு குகைக்குள் இழுத்துக்கொண்டு வந்து இருவருமாக உண்டு களித்திருந்தோம். இவ்வாறு சில நாட்கள் செல்லச் செல்லக் குழந்தைகளும் பிறந்தன. அப்போது என் மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இரைதேடிக்கொண்டு வரும் பொறுப்பு எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. இவ்வாறுதானே என் தந்தையும் அவர் கடமைகளைச் செய்தார்!

இப்படி இருக்கவும் ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்ற வேளையில் மனைவியையும் மக்களையும் தனியேவிட்டுப் பிரிந்து பக்கத்தில் நெருங்கிய காட்டிற்குச் சென்றேன். அப்பொழுது ஒரு வெடியொலி கேட்டுத் திடுக்கிட்டு யான் மயங்கிநிற்க, பின்காலொன்றில் குண்டுபட்டுக் குருதி ஒழுகுவது கண்டு வலி பொறுக்க முடியாமல் குதித்துக் குதித்துச் செல்ல, மனைவியும் குழந்தைகளும் எதிரே வந்து குகைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். அன்றிரவு முழுவதும் படுக்கையில் தங்காமல் படாதபாடு பட்டேன். அன்றுமுதல் பல நாட்கள் புண்ணை நக்கி நக்கி ஈயோட்டும் வேலையில் இருந்தேன்.

அப் புண் நீங்குவதற்கு நாள் பல கடந்தன. ஆயினும், எனக்குப் பழைய வலி போய்விட்டது. ஓட்டம் என்பது வாட்டமாய் விட்டது. விலங்குகளை ஓடிப்பிடிக்கும் வன்மையற்றபோது, வெற்றியுடன் விலங்கு வேட்டையாட என்னால் முடியாதல்லவா?

சில நாட்களில் எங்கள் பிள்ளைகளும் குலஇயற்கைப்படி எங்களைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டனர். எனக்கு முதுமைப் பருவமும் எய்திவிட்டது. ஆகவே, அதுமுதல் சிறு வேட்டையாடி அதனால் கிடைத்த உணவு கொண்டு மனநிறைவு பெற்றிருந்தேன். காட்டு வேட்டையில் எனக்கு நாட்டம் செல்லவில்லை.

ஒருநாள் மாலை நாட்டை அடுத்துள்ள காட்டுப்புறமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். சில மனிதர் விறகுச் சுமைகளைத் தலைமேல் வைத்துப் பேசிக்கொண்டே நடந்துசென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் பக்கத்தில் விறகுக் குச்சிகளைக் கண்டு அவற்றைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு போய், பின் தங்கினான். யான் மறைவிடத்தில் இருந்து கொண்டு பதுங்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். என் பக்கமாக அவன் நெருங்கியதும் ஒரேபாய்ச்சலாக அவன்மேற்பாய்ந்து அடித்துக் கொண்டு அவன் உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு குகை போய்ச் சேர்ந்தேன்.

அம் மனிதனுடைய உடலின் இறைச்சி காட்டு விலங்கிறைச்சி போலில்லை. மிக்க சுவை பொருந்தியிருந்தது. அந்நாள் முதல் எனக்கு மனித இறைச்சி தின்பதிலேயே உளம் சென்றது. ஆகவே, மனிதனைத் தின்போனாய் விட்டேன்.

ஒருநாள் என் மனைவியும் காணாமற் போய்விட்டாள். ஒன்றியாய்விட்டேன். அதுவும் எனக்கு ஒரு வசதியாகி

விட்டது. நொண்டிக்கு ஒண்டிப் பிழைப்பு எளிதல்லவா? வேறு ஒருவரைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு எனக்கு இல்லை யல்லவா?

மாலைப்பொழுது வந்ததும் ஓர் ஊர்ப் பக்கம் செல்வேன். விழிப்பின்றித் தன்னர் தனியே செல்லும் மனிதன் எவனை யாவது அடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு குகைக்கு விரைந்து செல்லுவேன். இரவில் பட்டிகளாய் வயலில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆடுமாடுகளை அடித்துக்கொண்டு போய் விடுவேன்.

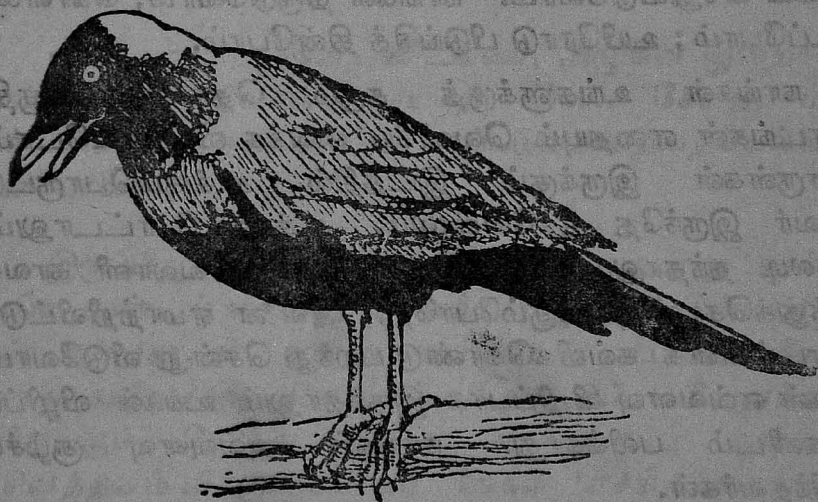
இத்தகைய செயல்களையும் இன்னும் இது போன்ற வற்றையும் நடத்திக்கொண்டு, என் தளர்ந்த வாழ்விலும் பெருமிதம் குறையாமல் கழித்துவரும் நாளில் பல வேட்டைக்காரர்கள் என்மேல் கணவைத்துத் தேடிக்கொண்டிருப்பதாகக் குறிப்புகள் மூலம் அறிந்தேன். முன் எச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொள்வதாலும் இறை ஆற்றலாலும் பல சமயங்களில் தப்பிக்கொண்டு வருகின்றேன். என்னுடைய கிழத்தன்மை முதிர்ந்துகொண்டே வருகின்றது. என்றோ ஒருநாள் என் எச்சரிக்கை தவறி ஒரு மனிதன் கையால் உயிர் துறப்பது உறுதி. எந்த மனிதன் தன்னுடைய வீட்டுச் சுவரை அணி செய்யும் பொருட்டு என் தலையும் தோலும் பயன்படுமோ அறிகிலேன். காட்டு அரசர் குலத்திற் பிறந்த நாங்கள் எவ்வளவு அல்லல்படுகின்றோம், பார்த்தீர்களா? யாரோ ஒரு மனிதன் வருவது போல் தெரிகிறது; போய் வருகிறேன்.

பேச்சு : ௭

காகம் பேசுகிறது

என் பெயர் காக்கையென்று உங்களுக்குத் தெரியும். எங்கள் இனம் மிகப் பெருமை வாய்ந்தது. நாங்கள் எங்கும் நிறைந்தவர்கள். நாங்கள் இல்லாத இடமே கிடையாது. பெரும்பாலும் ஊர்களிலும் நகரங்களிலும் மிகுதியாக வாழ்வோம். எங்களைக் 'காகம்' என்றும் அழைப்பர். குழந்தைகளாகிய நீங்கள் 'காக்கா' என்று அழைப்பீர்கள். ஏனெனில், நாங்கள் காலையிலும் மாலையிலும் 'கா, கா' என்று கூவுவோம்.

விடியக்கூடிய சமயத்தை உங்களைவிட நாங்கள் சிறிது முன்னமேயே தெரிந்துகொள்வோம். உடனே 'கா, கா' என்று கத்துவோம். அக் குரலைக் கேட்டுத்தான் நீங்கள்

தூக்கத்தைவிட்டு எழுவீர்கள். வேலைசெய்யச் சுறுசுறுப் பாகச் செல்லுவீர்கள். மாலையில் சூரியன் மறைந்து இருட்டாகுமுன்னும் நாங்கள் அவ்வாறே கத்திக்கொண்டு மரங்களை அடைவோம். நாங்கள் உங்களுக்குச் செய்யும் பேருதவியைப் பார்த்தீர்களா ?

எங்களை அறியாதார் எவரும் இல்லை. பிள்ளைகளாகிய நீங்களும் எங்களை நன்றாக அறிவீர்கள். உங்களாலேதான் நாங்கள் மிகுந்த உதவிகளை அடைகின்றோம். உங்களுக்கு விளங்க வில்லையா? தின்பண்டங்கள் தருகிறீர்கள். நீங்களாகத் தராவிட்டாலும் நாங்களே வலிந்து பற்றிச்சென்று விடுவோம். வீட்டார் எங்களைத் துரத்தினாலும் அஞ்சி நாங்கள் சென்றுவிட மாட்டோம். எங்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் துணிவாக எடுத்துக் கொள்வோம். வீட்டாள்களைப் போக்குக் காட்டிக்கொண்டு உடனுக்குடன் திரும்பி வந்துவிடுவோம். நாங்கள் திருடுவோம்; கொள்ளை அடிப்போம்; உயிரோடு பிடுங்கித் தின்போம்.

நாங்கள் உங்களுக்குத் தரும் தொல்லை மிகுதி. பண்டங்கள் எதையும் வெளியே வைக்க விடமாட்டோம். பொருள்கள் இருக்கும் இடத்தில் காக்கும்பொருட்டு ஒருவர் இருந்தே தீரவேண்டும். கூச்சல் போட்டாலும், கோலடி தந்தாலும் அஞ்சமாட்டோம். காவலாளி காவல் காத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, அவனை ஏமாற்றிவிட்டுப் பண்டங்களைக் கவ்விக்கொண்டு பறந்து சென்று விடுவோம். நீங்கள் எவ்வளவு விழிப்பாக இருந்தாலும் உங்கள் விழிப்பு எங்களிடம் பலிக்காது. நாங்கள் அவ்வளவு சூழ்ச்சி அறிந்தவர்கள்.

நாங்கள் எவ்வளவு தொல்லைகள் விளைவித்தாலும் நீங்கள் (மனிதர்கள்) எங்களைப் பகை கொள்வதில்லை. எங்களை விரட்டித் துரத்துவீர்களே தவிர முரட்டுத்தனமாய்

அடிக்கமாட்டார்கள். காக்கையைக் கொல்வது தீவினை என்பீர்கள். சில வேளைகளில் மக்கள் எங்களைக் 'கா, கா' என்று அழைத்து உணவு கொடுப்பார்கள். சிலர் எங்களுக்குச் சோறு ஊட்டாமல் உணவு கொள்ளமாட்டார்கள். சில சடங்கு நாட்களில் எங்களைக் கூப்பிட்டுச் சோறு வைப்பார்கள். அதனைக் 'காகபலி' என்பர்.

உங்களிலும் சில நாடோடிகள் எங்களைப் பிடித்துத் தின்பார்கள். அவர்கள் எங்களுக்காக விரிக்கும் வலையில் நாங்கள் அகப்படமாட்டோம். அவர்கள் எங்களுக்கு விருப்பமான பொருள்களை வலையிற் பரப்பியும் வைப்பார்கள். அதை நாங்கள் விரைந்து தொடாமல் அங்கேயே கத்திப் பறந்து சுற்றிக்கொண்டிருப்போம். அப்போது எங்களில் ஒன்று ஏமாறி வலையில் அடைந்துவிட்டதானால், அதனுடன் வேறு சிலவும் அகப்பட்டுவிடும்.

பூச்சி, புழு, அழுகின பண்டங்கள், அழுகின இறைச்சித் துண்டுகள், கழிவுகள், காய்கறி, நெல், சோறு, மாப் பண்டங்கள் முதலாகக் காணப்படுவனவற்றையெல்லாம் தின்போம்.

இருப்பினும் எங்களுக்கு நற்குணம் ஒன்று உண்டு. தானே உண்டல் என்பது எங்களிடம் இல்லை. தின்பண்டம் கண்டால் 'கா, கா' என்று கரைவோம். உடனே பக்கத்திலுள்ள காக்கைகள் அனைத்தும் வந்து கூடும். பின்னர்தான் அனைவரும் சேர்ந்து உணவு உண்போம். உங்களில் பிசினத்தனம் மிக்குடையாரை நீங்கள் 'எச்சிற் கையாலும் காக்கை ஓட்டாதவர்கள்' என்று இகழ்வீர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் எங்களிடம் 'விருந்தில்லாச் சோறு மருந்து' என்கிற பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

மக்களைத் தவிர வேறு உயிர்கள் பெரும்பாலும் நோயினால் வருந்துவதில்லை. நாங்களும் அவ்வகையினரே என்று கூற வேண்டியதில்லை. உங்களுக்கு நோய் அணுகாதவாறு நாங்கள், வெளிகளில் பரவிக் கிடக்கும் அழுக்குகளையும் அழுகிப்போன பொருள்களையும் விழுங்கித் தோட்டிவேலை செய்கிறோம். அவ்வாறு நாங்கள் செய்யாவிடில் நீங்கள் நோயால் வருந்துவீர்கள். 'தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கென்றும் வாழவேண்டும்' என்னும் பாடத்தையும் எங்களிடமிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

ஊர்ப் பக்கங்களில் மரங்களின் உச்சியில் எங்கள் பெட்டைகள் முட்டையிடும்போதுதான் நாங்கள் கூடுகட்டி வாழ்வோம். வேறு காலங்களில் இரவில் மரங்கிளைகளின் மேலேயே கால்களை ஊன்றிக்கொண்டு தூங்குவோம். அதற்குத் தக்கவாறு எங்கள் கால்விரல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. செப்பிரும்புக் கம்பிகள், கயிறுகள், வளார்கள், கூடைத்துண்டுகள், வைக்கோல்தாள்கள், ஓலைத் துண்டுகள், நார்கள் முதலியவற்றைக் கவ்விக்கொண்டு வந்து கூடுகள் கட்டிக் கொள்வோம்.

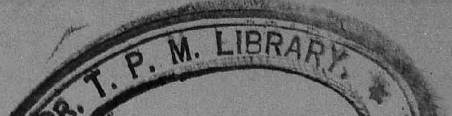
நீங்கள் எங்களைவிட அறிவில் மேம்பட்டவர்கள் என்று கருதுகின்றீர்களல்லவா? அது தவறு என்பதற்கு ஒரு சான்று கூறுகின்றேன்; கேளுங்கள். ஒரு சமயம் எங்கள் அதை கூடுகட்டிக் கொள்ளும் பருவம் வந்தது. ஒரு வணிகச் சாலையின் பலகணிக் கண்ணாடிக் கதவு ஓடிந்து போயிருந்தது. பொழுது சாய்ந்து சாலை சாத்தப்பட்டதும் அதிகமாக இருள் கவியுமுன் எங்கள் அதை அப் பலகணி மூலம் சாலைக்குள் சென்றோம். திறந்திருந்த மேசை ஒன்றில் மூக்குக் கண்ணாடிச் சட்டங்கள் காணப்பட்டன. அவற்றில் இரண்டொன்றை வாயில் கவ்விக்கொண்டு வந்து மரக்

கிணையில் வைத்துக்கொண்டாள். அப்படியே சிலநாட்களில், அவளுக்கு வேண்டிய சட்டங்களை மாலைநேரத்தில் அங்குச் சென்று எடுத்துக்கொண்டு வந்துசேர்த்தாள். அவற்றை எவ்வளவு அடுக்கி ஒரு கூடாகக் கட்டிக்கொண்டு முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரித்தாள். அந்தக் கூட்டைப்பார்த்த எங்கள் உறவினரெல்லாம் எங்கள் அத்தையை மிகவும் பாராட்டினார்கள்.

இஃது இங்ஙனம் நிற்க; கண்ணாடிச்சாலைக்காரன் நிலையைக் கவனிப்போம். அவன் கண்ணாடிச் சட்டங்கள் திருடு போனதைப்பற்றி ஊர்க்காவல் அதிகாரிக்கு மனுப் போட்டு வேண்டிக்கொண்டான். தன் நிலைத்திலுள்ள ஊழியர்கள் மேலும் ஐயம் கொண்டு அதனையும் அதிகாரிக்குத் தெரிவித்தான். துப்பறிபவர்கள் துருவித்துருவிப் பார்த்தனர். எவ்வளவு முயன்றும் திருடன் அகப்படவில்லை.

குஞ்சுகள் பறக்கப் பழகியவுடன் எங்கள் அத்தை கூட்டை விட்டுப் போய்விட்டாள். ஒருநாள் பெருங்காற்றடிக்கவும் அதனால் தாக்குண்டு சட்டக்கூடு கீழே விழுந்துவிட்டது. ஊரார் சிலர் அதனைக் கண்டு அக் கண்ணாடிச் சாலைக்காரனையன்றி யாவரும் அறியச்செய்து விட்டனர். இப்பொழுது தெரிந்துகொண்டீர்களா, அறிவில் மேம்பட்டவர்கள் யார் என்று?

நாங்கள் அனைவரும் கறுப்பு நிறம் உடையவர்கள். 'காக்கைக் கறுப்பு' என்று சொல்லுகிறீர்கள் அல்லவா? வெள்ளை நிறக் காக்கை காண்பது அருமை. எங்கள் இனத்திலேயே அண்டங்காக்கை என்று ஒரு பெருங்காக்கை உண்டு. அஃது எங்களைக் காட்டிலும் மிகக்கறுப்பு; உடலும் பெரிது; குரலும் மிக உரம் கொண்டது. கன்னங்கரேல் என்றிருக்கும்

ஒருவனைக் கண்டால் நீங்கள் 'இவன் அண்டங்காக்கைக்குப் பிறந்தவன்' என்று வேடிக்கையாகச் சொல்கின்றீர்கள். செம்போத்து என ஒரு வகையுண்டு. நிறம் சிறிது சிவப்பு கலந்த கறுப்பு. அதனை நீங்கள் கள்ளிக்காக்கை என்று சொல்வீர்கள். அதனைக் கள்ளக்காக்கை என்று சொல்வது சரியானது; ஏனென்றால், அது மக்கள் பிடிக்கு அகப்படுவதே இல்லை. வேட்டைக்காரர்கள் அதனைத் துப்பாக்கிகொண்டு சுட்டு எடுத்துக்கொள்வதற்குக்கூடப் படாதபாடு படுவர். இதுவும் அல்லாமல், நீர்க்காக்கை என்று நீரில் வாழும் காக்கை ஒன்று உண்டு. அதன் நிறமும் சிவப்பு போலவே இருக்கும்.

எங்கள் இனத்தில் அழகு தரும் பறவைகள் ஒன்றிரண்டு உண்டு. அவை இந் நாட்டில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வெளிநாடுகளில் இருப்பதாகக் கேள்வி. அவற்றின் இறகுகளை அந் நாட்டார் சிலர் அழகுக்காகத் தங்கள் தலையணிகளில் வைத்துக் கொள்வார்களாம்.

ஒற்றுமையாக வாழும் பண்பு எங்களிடம் மிக உண்டு எங்கள் இனத்தில் ஒன்று இறந்தாலும், அடிபட்டு விழுந்தாலும் நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கூச்சல் போட்டுக் கலங்கி இங்கும் அங்கும் பறந்து வருவோம். ஓர் இடத்தில் எல்லோரும் ஒன்றுகூடியே வாழ்வோம். மாலைப் பொழுதில் ஒருபக்கமாக அமைந்த காசுக்கொல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வீட்டுக்கூரைகளின் மேலோ, மேட்டுப் புறங்களிலோ கூட்டமாகக் கூடிச் செய்திகளை அளந்து கொண்டிருப்போம். எங்கள் பேச்சு உங்களுக்குப் பெருங் கூச்சல் போலவே தென்படும். கூட்டத்தில் நாங்கள் என்ன பேசுகிறோம் என்று நீங்கள் அறியமுடியாது. அதனாலே தான் உங்களிற் சிலர் கூட்டங் கூடிக் கண்டபடி பேசி

ஆரவாரம் செய்வார்களானால் அவர்களைப் பார்த்து, 'இஃது' என்ன காக்கைக்கூட்டம்' என்று இகழ்ந்து சொல்கின்றீர்கள்.

நாங்கள் பிறர்க்கு உதவுபவர்கள் என்பதற்கு ஒரு சான்று கூறுகின்றேன், கேளுங்கள் : சில பறவைகளுக்குக் குஞ்சு பொரிக்கத் தெரியாது. வாத்துமுட்டைகளைக் கோழி பொரித்துக் கொடுப்பது உங்களுக்குத் தெரியும் அல்லவா? அதுபோலவே எங்கள் பெட்டைகள் குயிற் குஞ்சுகளைப் பொரித்துக் கொடுக்கும். நாங்கள் வெளியே சென்றிருக்கும் சமயம் பார்த்துக் குயில்கள் தங்கள் முட்டைகளை எங்கள் கூடுகளில் வைத்துவிட்டுப் போய்விடும். அவற்றின் முட்டைகளும் எங்கள் முட்டைகளைப் போலவே காணப்படும். ஆகையால், எங்கள் பெட்டைகள் தங்கள் முட்டையோடுகூட அவற்றையும் பொரித்துவிடுகின்றது. குஞ்சுகள் பெரியவையாக வளர்ந்த பின்புதான் அவற்றின் வேறுபாடு எங்களுக்குத் தெரியவரும். அதற்குள்ளாக அவை பறக்கும் வன்மை பெற்றுவிடுகின்றன. அதனால் பறந்து சென்றுவிடும்.

நீங்கள் ஒரு நல்ல செயலுக்காகப் புறப்பட்டுப் போகும் போது நற்குறி தீக்குறிகளைப் பார்த்துப் போவதுண்டல்லவா? இதனைச் 'சகுனம்' என்று சொல்லுகின்றீர்கள். இச் செய்தியில் எங்களுக்குப் பங்கு உண்டு. நீங்கள் அந்தப்படியாகப் புறப்பட்டுச் செல்லும்பொழுது எங்களில் ஒன்று உங்கள் எதிரில் குறுக்கே இடமிருந்து வலமாகச் செல்லுமானால் நற்குறி என்றும், வலமிருந்து இடமாகப் போனால் தீக்குறி என்றும் சொல்லுகிறீர்கள். வீட்டுக் கூரையின்மீதோ அல்லது சுவரின்மீதோ நின்றுகொண்டு 'கா, கா' என்று சிலநேரம் கத்திக்கொண்டிருந்தால் உங்கள்

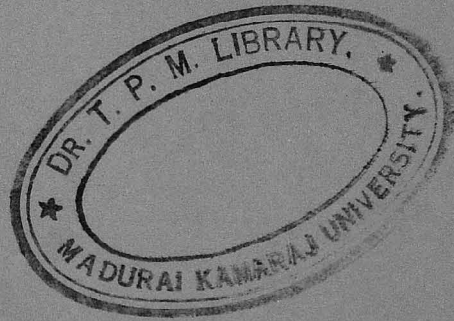
வீடுகளுக்கு விருந்து வரும் என்ற நம்பிக்கையும் உங்களுக்கு உண்டு. இஃது எங்களுக்குப் பெருமையல்லவா ?

எங்கள் நிறத்தைப் பற்றியதும், அமைப்பைப் பற்றியதும், தன்மையைப் பற்றியதுமான சில தொடர் மொழிகளை மக்கள் வழங்குகிறார்கள். அவை, 'காக்கைக் கறுப்பு' 'காக்கைக் கூட்டம்' என்பன. மேல்நாட்டில், எங்கள் காலின் அடிப்பாகத்தைப் போல் ஒரு மலர் இருக்கின்றது. அம் மலருக்குக் 'காக்கையடி' என்று பெயர் இட்டிருக்கின்றனராம். மருத்துவர் புண்களுக்கு மருந்திட்டு ஆற்றுவதற்காக ஒருவகை இறகு வைத்திருக்கின்றனர். அஃது எங்கள் மூக்குப்போல இருக்கும். அதனைக் 'காக்கை மூக்கு' என்பர். இன்னொன்று, நாங்கள் பறக்கும்போது நூல் பிடித்தது போல் ஒரே வரிசையாக நேராகப் பறப்போம். நேராகப்போவது சுருக்கமான வழியல்லவா ? சுருக்கவழி இவ்வளவு தொலைவு என்பதற்கு, 'வழி இவ்வளவு தான் ; காக்கை பறப்பதுபோலப் போனால்' என்று சொல்வர். இவைபோன்ற தொடர் மொழிகளால் எங்கள் பெயர் எந்நாளும் அழியாமல் பிறங்கிக்கொண்டிருக்கும் அல்லவா ?

'காக்கைகள் நீண்டவாழ்நாள் உடையன' என்று நீங்கள் கழறுகின்றீர்கள். நானும் இங்கே பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து வருகின்றேன். என்னுடைய நாள் என்று நிறைவுறுமோ அறியேன் ! யான் இயற்கை முடிவு பெறுவேனோ, அல்லது, மனிதர் எவரேனும் மறைவில் நின்று அடித்துக் கொல்வரோ, வேறு எவ்வகையினாலுமோ எனக்குத் தெரியாது.

நாங்கள் ஊருக்கு உழைப்போம். ஒற்றுமையுடன் வாழ்வோம். தந்திரமாய் உலகில் பிழைப்போம். தனக்கென

வாழாமல் பிறர்க்கென வாழ்வோம். இந்த நல்ல செயல்களைச் சிறியேமாகிய எங்களிடமிருந்து நீங்கள் கற்றுக்கொண்டு நடைமுறையில் நடந்து நீண்ட வாழ்நாள் பெற்று எங்களையும் வாழ்த்துவீர்களாக! எதிர்வீட்டுக் கூரையில் சோறிட்டு அழைக்கின்றோர்கள் ; சென்று வருகிறேன்.

கழக வெளியீடு: ரூஎக

பதிப்பாளர் :

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்..
1/140, பிராட்வே, சென்னை - 1.

தலைமை நிலையம் :

98, கீழைத் தேர்த்தெரு, திருநெல்வேலி - 6.

---

2 / 25

விலை ரூ. 2-00

அப்பர் அச்சகம், சென்னை - 1